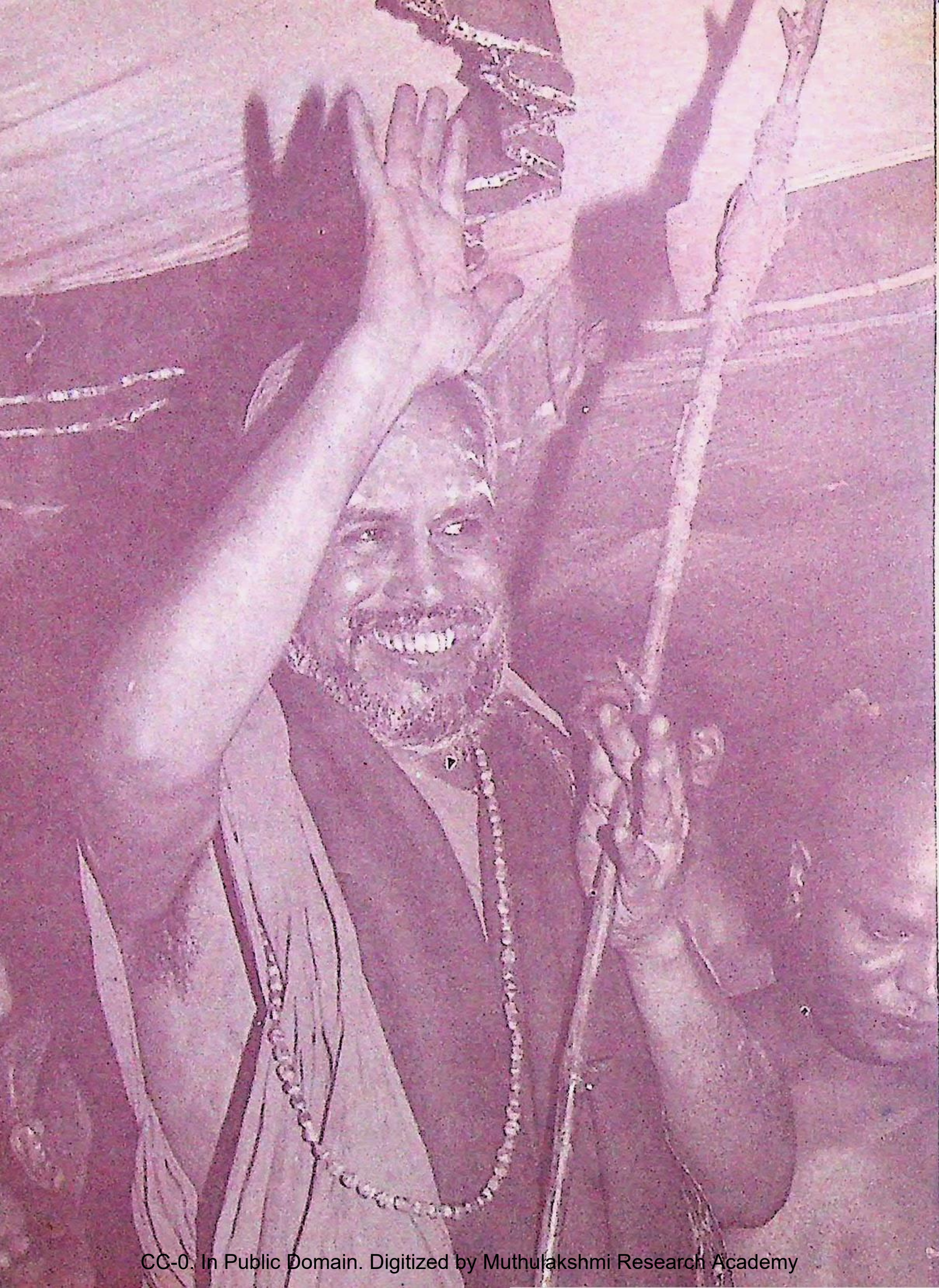
அருள் உரை

34

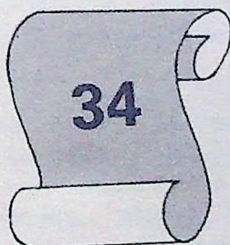

ஜகத்குரு ஸ்ரீ காஞ்சி காமகோடி ஸ்ரீ சந்திரசேகரேந்திர சரஸ்வதி

சங்கராச்சாரிய ஸ்வாமிகளின்

அருள் உரை

விகடன்

வெளியீடு

முதற்பதிப்பு: ஆகஸ்டு 1993

பின் அட்டை ஓவியம். சில்பி

விலை ரூ. 3

'தெய்வத்தின் குரல்' (வானதி பதிப்பகம்) இரண்டாம் பகுதியிலிருந்து தொகுக்கப்பட்டது.

ஆனந்த விகடன்,
757, அண்ணா சாலை,
சென்னை – 600 002.

வேதம்

ஸம்ஸ்காரம் என்பதன் பொருள்

கர்மா என்றால் என்ன? கர்மா என்பது காரியம். ஒரு வேஷ்டியை உண்டாக்குவதற்கு எவ்வளவு காரியங்கள் செய்ய வேண்டியிருக்கின்றன! பஞ்செடுத்து, கொட்டை பிரித்து, நூல் நூற்று, தறியில் நெய்து, சாயம் தோய்த்து – என்றிப்படி எத்தனை செய்ய வேண்டியிருக்கிறது? அதைப் போல அனேகக் காரியங்கள் பண்ணி ஒருவனை ஆத்மவித்தாக்க வேண்டும். குணத்தினாலும் சரீரத்தினாலும் சேர்ந்து, ஒன்றையொன்று பரிசுத்தி பண்ணிக் கொள்ளும் முறையில் கர்மா செய்ய வேண்டும். இப்படிப்பட்ட கர்மாவுக்கே ஸம்ஸ்காரம் என்று பெயர்.

ஒரு பதார்த்தத்துக்கு உள்ள தோஷத்தைப் போக்குவது எதுவோ, குணத்தைப் புகட்டுவது எதுவோ அதுதான் ஸம்ஸ்காரம். உதாரணமாக கேச ஸம்ஸ்காரம் என்பது க்ஷெளரம் (க்ஷவரம்) செய்து கொள்வது, அழுக்கு பேன் முதலியவற்றை எடுப்பது, தைலம் தேய்ப்பது முதலியவை. ஜீவாத்மாவுக்குத் தோஷங்கள் இருக்கின்றன. தோஷத்தை நிவர்த்தி பண்ணிக் குணத்தை நிரப்ப வேண்டும். சீப்பினால் வாரித் தைலம் தேய்ப்பது போன்றது ஸம்ஸ்காரம். வயலில் சில ஸம்ஸ்காரங்கள் செய்யப்படுகின்றன. முதலில் காயப்போட வேண்டும்; பின்பு உழ வேண்டும்; ஜலம் விட்டுப் பறம்படிக்க வேண்டும். பிறகு விதைக்க வேண்டும்; நாற்றுப் பிடுங்க வேண்டும்; களை பிடுங்க வேண்டும்; ஜலம் பாய்ச்ச வேண்டும்; அதிக ஜலமிருந்தால் மடை திறந்துவிட வேண்டும்; விளைந்த பின் அறுவடை செய்ய வேண்டும்; களத்தில் அடிக்க வேண்டும்; பதர் தூற்ற

வேண்டும்; நெல்லைக் கோட்டை கட்ட வேண்டும்; பின்பு அந்த நெல் பழக வேண்டும். அப்புறம்தான் அதை உபயோகிக்க வேண்டும். இவ்வளவு காரியங்கள் இருக்கின்றன. பஞ்சு நூலாகி வேஷ்டியாக வேண்டுமென்றால் பல காரியங்கள் செய்ய வேண்டியிருக்கிறது. பஞ்சு யந்திர சாலையில் எவ்வளவு காரியங்கள் செய்யப்படுகின்றன? நூல் சிக்கலாகாமல் நெய்ய எத்தனை ஜாக்கிரதையுடன் எவ்வளவு செய்ய வேண்டியிருக்கிறது? நம்முடைய ஆத்மாவானது இந்திரிய சலனங்களால் சிக்கலாக இருக்கிறது. சிக்கலை எடுத்து எப்பொழுதும் ஆனந்தமாக இருக்கச் செய்ய வேண்டும். அப்படிச் செய்வதற்குப் பல தடைகள் இருக்கின்றன. ஏதோ சில ஸமயங்களில் மட்டும் இப்போது ஆனந்தம் உண்டாகிறது. பல விதமான துக்கம், வலி இருந்தும் இவ்வளவையும் மீறிக்கொண்டு கொஞ்சம் ஆனந்தம் உண்டாகிறதே, இந்த ஆனந்தம் எப்பொழுதும் இருக்குமாறு பண்ண வேண்டும். அதற்காக ஜீவனை ப்ரம்ம லோகத்தில் கொண்டு போய்ச் சேர்க்க வேண்டும். அந்த ஈச்வர ஸன்னிதானத்தில் சேர்ந்து விட்டால் அப்புறம் துன்பமே இராது. பிரளயத்துக்கு அப்புறம் ஐக்கியம் உண்டாகும். ஆகையால் அங்கே சேர்க்கத் தயார் பண்ண வேண்டும்.

இதற்குத்தான் நாற்பது ஸம்ஸ்காரங்களையும் எட்டு ஆத்ம குணங்களையும் ரிஷிகள் சொல்லியிருக்கிறார்கள்.

ஆத்ம குணம் ஆத்மாவை ஸம்ஸ்காரங்களால் சுத்தி பண்ணிக் கொள்வது என்றெல்லாம் சொல்கிறபோது ஆத்மா என்பது த்வைதிகள் சொல்கிற, அதாவது பரமாத்மாவுக்கு வேறாக இருக்கிறாற்போலத் தெரிகிற, ஜீவாத்மாவைத்தான். வாஸ்தவத்தில் இருப்பது ஒரே ஆத்மாதான்; ஜீவ ஆத்மா, பரம ஆத்மா என்ற பேதமே இல்லை. இந்த ஆத்மா நித்ய சுத்தமானது. ஆகையால் அதை ஸம்ஸ்காரத்தால் சுத்தி பண்ணுவது என்பதே தப்பு. அது நிர்குணமான வஸ்து. அதனால் ஆத்ம குணம் என்பதும் தப்பு. ஆனாலும் அந்த நிர்குண வஸ்து மாயையோ, லீலையோ எதையோ ஒன்றை வைத்துக் கொண்டு நம் எல்லார் மாதிரியும் ஆகி, நமக்கு 'அதுவேதான் நாம்' என்பது துளிக்கூடத் தெரியாமல்தானே நடைமுறையில் பண்ணி இருக்கிறது? இப்படி த்வைதமாக பேத லெவலில் இருக்கிற ஜீவனைத்தான் இங்கே ஆத்மா என்று சொல்லியிருக்

கிறது. இது அழுக்குப் பிடித்ததுதான்! அதனால் ஸம்ஸ்காரம் பண்ணி இதைச் சுத்தமாக்க வேண்டும். இது துர்க்குணம் பிடித்தது. அதனால் எட்டு ஆத்ம குணங்களை அப்பியஸித்து இதை நல்ல குணமுள்ளதாக்க வேண்டும். அப்புறம் ஸம்ஸ்காரம் முதலான காரியங்களும் போய்விடும். குணங்களும் - உயர்ந்த ஸத்வ குணமும்கூடப் - போய்விடும். ஜீவாத்ம - பரமாத்மப் பேதமில்லாத அகண்ட ஏக ஆத்ம அனுபவம் அப்போதுதான் ஸித்திக்கும். அதை அடைவதற்காகவே இப்போது காரியமும் (ஸம்ஸ்காரமும்), குணமும் வேண்டும். இப்படி அஷ்ட குணங்கள்.

நமக்கு லக்ஷ்யமாக உள்ள புராண புருஷர்களின் உத்தம குணங்களை நேரே அப்படியே எடுத்துக் கொண்டு அனுஸரிக்கலாம் என்றால், அதற்கு முடியாமல் ஆசாபாசங்கள், துவேஷங்கள், பயம், மனஸின் மற்ற கிருத்ரிமங்கள் எல்லாம் இடைஞ்சல் செய்கின்றன. நமக்கு நிறையக் கர்மாக்களைக் கொடுத்து, அதோடு, 'இப்படித்தான் உட்கார வேண்டும், இப்படித்தான் நிற்க வேண்டும், இப்படித்தான் சாப்பிட வேண்டும், இப்படித்தான் டிரெஸ் பண்ணிக் கொள்ள வேண்டும்' என்றெல்லாம் ஒரு கட்டுப்பாட்டுக்கு அடங்கும்படிப் பண்ணினால்தான் மனஸ் தடித்தனமாகக் கண்டபடி போகாமல் இருக்கிறது. தடித்தனம், அஹங்காரம் குறையக் குறையத்தான் ஆசை, துவேஷம், பயம், துக்கம் முதலானவற்றை அடக்கிக் கொண்டு . உத்தம குணங்களிலிருந்து நழுவாமல் இருக்க முடிகிறது. ஸம்ஸ்காரங்களும் ஸத்குணங்களும் ஒன்றோடொன்று சேர்ந்து வருகின்றன.

ஐடியலாக இருக்கிற புராண புருஷர்களின் குணங்களை - கதையாகக் கேட்டு, நாமும் அப்படி இருக்க வேண்டும் என்று ஆசைப்பட்ட குணங்களை - நாம் யதார்த்தத்தில் பெறுவதற்கு ஸம்ஸ்காரங்கள் ஸஹாயம் செய்கின்றன!

அஷ்ட குணங்கள்

இப்படி எட்டு குணங்கள். தயை, க்ஷாந்தி, அநஸூயை, சௌசம், அனாயாஸம், மங்களம், அகார்ப்பண்யம், அஸ்ப்ருஹா என்பவை அஷ்ட குணங்கள்.

'தயை' என்பது ஸர்வபூதங்களிடமும் அன்பு, அருளுடைமை. மனுஷ்ய வாழ்க்கையின் நிறைந்த பலன், பெரிய ஆனந்தம் அன்பு செய்வதுதான். அதுதான் அஸ்திவாரம், back-bone (முதுகெலும்பு).

'க்ஷாந்தி' என்றால் பொறுத்துக் கொள்வது. நமக்கு வியாதி, விபத்து, தாரித்ரியம் முதலானவற்றால் உண்டாகிற கஷ்டங்களைப் பொறுத்துக் கொள்வது ஒன்று; நமக்கு ஒருத்தர் கஷ்டத்தைக் கொடுக்கிறபோது அவரையும் மன்னித்து அன்பைக் காட்டுவது இன்னொரு விதப் பொறுமை.

'அநஸூயை' என்பது அத்ரி மஹரிஷியின் பத்னியான மஹா பதிவிரதையின் பேர் என்று கேள்விப்பட்டிருப்பீர்கள். அஸூயை இல்லாதவள் அநஸூயை. (அநுஸூயை என்று 'நு' போட்டுச் சொல்வது தப்பு.) நம்மைவிட ஒருத்தன் நல்ல நிலையில் இருந்தால் வயிற்றெரிச்சல்படக் கூடாது. பொறாமையின்மைதான் அநஸூயை.

முதலில் சொன்ன அன்பு எல்லோரிடமும்; இரண்டாவதாகச் சொன்ன பொறுமை தப்புப் பண்ணுகிறவனிடம்; பொறாமையின்மை நம்மைவிட மேல் ஸ்தானத்திலிருக்கிறவனிடம், அவன் நம்மைக் காட்டிலும் யோக்யதையில் குறைந்தவனாக இருந்தாலுங்கூட, நமக்கு மேல் ஸ்தானத்துக்குப் போய்விட்டான் என்றால் அஸூயைப்படக் கூடாது. 'பூர்வ ஜன்மாவில் நம்மைவிடப் புண்ணியம் பண்ணியிருப்பான். அதனால் தான் பகவான் அவனை உயர்த்தி வைத்திருக்கிறான்' என்று

மனஸைப் பக்குவப்படுத்திக் கொள்ள வேண்டும்.

'சௌசம்' என்பது 'சுசி' என்பதை வைத்து ஏற்பட்டது. 'சுசி' என்றால் சுத்தம். ஸ்நானம், மடி வஸ்திரம், ஆஹார நிர்ணயம் முதலான ஆசாரங்கள் எல்லாம் 'சௌசம்' என்பதில் வரும். 'சுத்தம் சுகம் தரும்; சுத்தம் சோறு போடும்' என்று பாமர ஜனங்களும் சொல்வார்கள். வெளியிலே நன்றாக சுத்தமாக இருக்கிறவனைப் பார்த்தாலே நம் மனஸுக்கும் சுத்தமாயிருக்கிறது!

ஸகல ஜனங்களுக்குமான ஐந்து தர்மங்களை மனு சொல்கிற போதும் முதலில் அஹிம்ஸை, அப்புறம் ஸத்யம், அப்புறம் பிறர் பொருளில் ஆசையின்மை (அஸ்தேயம் - திருடாமலிருப்பது என்பது நேர் அர்த்தம்) என்ற மூன்றைச் சொல்லி, நாலாவதாக இந்தச் 'சௌசம்' என்பதையே சொல்கிறார். கடைசியாக இந்திரிய நிக்ரஹம் (புலனடக்கம்) என்பதைச் சொல்கிறார் ★.

'அனாயாஸம்'என்பது ஆத்ம குணங்களில் அடுத்தது. ஆயாஸத்துக்கு எதிர்ப்பதம் அனாயாஸம். 'லைட்'டாக இருப்பது என்கிறார்களே அதுதான் அனாயாஸம். ஆயாஸம் இல்லாமல், அதாவது எதையுமே ஒரு சுமையாக எடுத்துக் கொண்டு கஷ்டப்படாமல், 'லைட்'டாக, லேசாக இருப்பது அனாயாஸம். எப்போது பார்த்தாலும் 'உர்'ரென்று இருந்துகொண்டு, வாழ்க்கையில் தனக்கு எல்லாம் கஷ்டம் என்று புலம்பிக் கொண்டு, நொந்து கொண்டு இல்லாமல், எதிலும் கடுமையாகச் செய்யாமல், நிம்மதியோடு லேசாகச் செய்ய வேண்டும். இப்படிச் செய்வதாலேயே ஆயாஸப்பட்டுக் கொண்டு செய்வதைவிடப் பல மடங்கு வேலை செய்து விடலாம். பதட்டமில்லாமல் பண்ணுவது அனாயாஸம். பட பட என்று செய்தால் நம்மையும் நெரித்துக் கொண்டு மற்றவர்களையும் நெரிப்பதுதான் மிஞ்சுமே தவிரக் காரியம் ஸரியாக ஆகாது. அனாயாஸம் ஒரு பெரிய virtue (குணசீலம்). அலட்டிக் கொள்ளாமல் இருக்கிற குணம் அனாயாஸம். தானும் சிரமப்

★ அருள்உரை, 6-வது புத்தகத்தில் இடம் பெற்றுள்ள பொதுவான தர்மங்கள் என்ற பிரிவில் சாமானிய தர்மங்கள் அனைவருக்கும் பொதுவானவை, அஹிம்ஸை, சத்தியம் ஆகிய மூன்று உரைகளையும் பார்க்கவும்.

படாமல், மற்றவர்களையும் சிரமப்படுத்திக் கொண்டிராமல் இருப்பது அனாயாஸம். அனேகக் கர்மானுஷ்டானங்களில் உடம்பால் சிரமப்படத்தான் வேண்டியிருக்கும். சிராத்தம் செய்வதென்றால் மத்யான்னம் இரண்டு மணி, மூன்று மணி வரை பட்டினி கிடக்கத்தான் வேண்டும். ஒரு யாகம் என்றால் அதில் இருக்கிற சரீர சிரமம் கொஞ்ச நஞ்சமில்லை; ஆகை யால், இங்கே சிரமப்படக் கூடாது என்பது மனஸினால் சிரமப் படாமலிருப்பதைத்தான் குறிக்கும். எந்தக் காரிய மானாலும் விக்கினங்கள் ஏதாவது வரத்தான் செய்யும். இதைப் பார்த்து மனஸை strain பண்ணிக் கொள்ளக் கூடாது. எல்லாம் பகவான் திட்டப்படி நடக்கிறது என்று, மனஸிலே பாரமில்லாமல் இருக்க வேண்டும். ஸங்கீத வித்வான் அனாயாஸமாக தாரஸ்தாயி பிடித்தார் என்றால் என்ன அர்த்தம்? சிரம ஸாத்யமானதையே ஸுலபமாக்கிக் கொண்டு விட்டார் என்றுதானே அர்த்தம்? சிரமமான வாழ்க்கையை அப்படிப் பண்ணிக் கொள்வதுதான் 'அனாயாஸம்'.

'மங்களம்' என்றால் மங்களந்தான்! ஆனந்தமாக – அதிலேயே ஒரு கம்பீரத்தோடு தூய்மையோடு ஆனந்தமாக இருந்து கொண்டிருப்பதுதான் மங்களம். எதற்கெடுத்தாலும் எரிந்து விழுந்து கொண்டோ, மூக்கைச் சிந்திப்போட்டுக் கொண்டோ இல்லாமல், 'ஆஹா' என்று எப்போதும் ஸந் தோஷமாக இருக்க வேண்டும். இதுதான் லோகத்துக்கு நாம் செய்கிற பெரிய ஒத்தாசை, பெரிய தொண்டு. பணத்தை வாரிக் கொடுப்பதைவிட, வேறு ஸர்வீஸ்கள் பண்ணுவதை விட, நாம் போகிற இடமெல்லாம் நம் மங்களத்தாலேயே ஆனந்தத்தை உண்டாக்கிக் கொண்டிருப்பதுதான் மற்ற ஜீவர் களுக்குப் பெரிய தொண்டு. 'லைட்'டாக, லேசாக எதையும் சாதிப்பது அனாயாஸம். போகிற இடமெல்லாம் நாமே ஒரு 'லைட்' (தீபம்) மாதிரி ஒளியை, ஆனந்தத்தைக் கொடுப்பது 'மங்களம்'. நாம் ஓர் இடத்துக்குப் போனால் அங்கேயிருப் பவர்கள் 'குற்றம் கண்டு பிடிக்க வந்துவிட்டான்' என்று முகத் தைச் சுளிக்கும்படியாக இருக்கக் கூடாது. எங்கே நாம் போனாலும் அங்கே நல்ல தினுசான ஸந்தோஷத்தை விருத்தி பண்ண வேண்டும். நாமும் மங்களமாக இருந்து கொண்டு, பொங்கும் மங்களம் எங்கும் தங்குமாறும் செய்ய வேண்டும்.

'அகார்ப்பண்யம்' என்று அடுத்தது சொன்னேன். கிருபணனின் குணம் கார்ப்பண்யம். அப்படி இல்லாமலிருப் பது அகார்ப்பண்யம். கிருபணன் என்றால் லோபி. லோபித் தனம், கருமித்தனம் இல்லாமல் தான தர்ம சிந்தையோடு இருப் பது அகார்ப்பண்யம். மனஸார வாரிக் கொடுக்கிற குணம் வேண்டும்!

அர்ஜுனன் ரொம்பவும் dejected-ஆக, depressed-ஆக மனம் தளர்ந்து தேர்த்தட்டிலே உட்கார்ந்து, 'யுத்தம் பண்ண மாட் டேன்' என்று அழுதபோது அவனுக்குக் 'கார்ப்பண்ய தோஷம்' ஏற்பட்டதாகக் கீதையில் சொல்லியிருக்கிறது. அந்த இடத்தில் 'தன்னையே ரொம்பவும் தாழ்த்திக் கொண்டு தீனமா கப் போய் விட்டவன்' என்று அர்த்தம். தன் விஷயத்திலேயே தான் லோபியாகி விட்டான் என்று அர்த்தம். அகார்ப்பண்யம் என்றால் இப்படி தீனனாக, நோஞ்சானாகக் கையாலாகாதவ னாக இல்லாமல் தீரனாக, நல்ல உத்ஸாஹ புருஷனாக, மனஸ் வியாக இருப்பது என்றாகும்.

'அஸ்ப்ருஹா' என்பது அஷ்டகுணத்தில் கடைசி. 'ஸ்ப்ரு ஹா' என்றால் பற்று. 'அஸ்ப்ருஹா' என்றால் பற்றின்மை, ஆசையின்மை. அத்தனை அனர்த்தப் பரம்பரைக்கும் ஆணி வேராக இருப்பது ஆசைதான். ஆனால் அதை அடியோடு வெட்டுவதுதான் ரொம்பவும் அஸாத்தியமாயிருக்கிறது. ஸம்ஸ் காரங்களைப் பண்ணிப் பண்ணி, அவற்றோடு அஷ்ட குணங்க ளையும் சேர்த்துச் சேர்த்து அப்பியாஸம் பண்ணிக் கொண்டு போகும்போது கடைசியில் இந்த ஆசையின்மை, பற்றின்மை, 'அஸ்ப்ருஹா' என்பது பூர்த்தியாக அனுபவத்தில் வருகிறது.

பற்றுக பற்றற்றான் பற்றினை அப்பற்றறைப்
பற்றுக பற்று விடற்கு.

என்று வள்ளுவர் சொன்னார்.

இப்படி ஈச்வரன் என்ற பற்றற்றானைப் பற்றிக் கொண்டு மற்றப் பற்றுகளை விட்டுவிட்டால் மட்டும் போதாது. அப்பு றம் அந்த ஈச்வரனுடனும் பற்றைக் கத்தரித்துவிட வேண்டும்' என்று இன்னும் ஒரு படி மேலே போய்விட்டார் திருமூலர்:

ஆசை அறுமின்கள், ஆசை அறுமின்கள்
ஈசனோடாயினும் ஆசை அறுமின்கள்

ஆசையைத்தான் தாகம் (வேட்கை) என்று புத்தர் சொன்னார். 'ஜலம் வேணும் வேணும்' என்று தாகத்தில் பறக்கிற மாதிரி ஆசை வாய்ப்பட்டுப் பறப்பதை 'திருஷ்ணா' என்பார்கள். பிராகிருதத்தில் இதையே 'தன்ஹா' என்று புத்தர் சொன்னார். ஆசையைப் போக்கடித்துக் கொள்ளுவதுதான் புத்தருடைய முக்கியமான உபதேசம். இது அஷ்ட குணங்களில் கடைசி. முதலில் சொன்ன தயை(Love)தான் கிறிஸ்து மதத்துக்கு ஜீவநாடி.

இப்படி ஒவ்வொன்றை ஒவ்வொரு மதத்தில் ரொம்பவும் அழுத்தம் கொடுத்துச் சொன்னாலும் இந்த அஷ்ட குணங்களையுமேதான் கிறிஸ்து, புத்தர், நபி, நானக், ஜொராஸ்த்ரர், கன்ஃபூஷியஸ், இன்னும் என்னென்ன மதங்கள் இருக்குமோ அவை எல்லாவற்றின் ஸ்தாபகர்களும் சொல்லியிருக்கிறார்கள். நேராக அவர்கள் இந்த எட்டைச் சொல்லாமிருந்தாலுங்கூட மனுஷ்யானானவன் இந்தக் குணங்கள் இல்லாமலிருப்பதை எந்த மத ஸ்தாபகரும் ஆதரித்திருக்க மாட்டார் என்பது நிச்சயம்!

குணமும் காரியமும்

இப்படிக் குணங்களை மட்டும் சொல்லி, 'குணவானாயிரு, குணவானாயிரு' என்று மற்ற மதங்கள் சொல்லும்போது, நம் மதம்தான் இப்படிச் சொன்னதோடு நிற்காமல், ப்ராக்டிகலாக (நடைமுறையில்) அவனை அப்படி ஆக்குவதற்காக ஏகப்பட்ட ஸம்ஸ்காரங்களையும் சேர்த்துக் கொடுத்திருக்கிறது. வெறுமனே உபதேசிப்பதில் பிரயோஜனம் இல்லை. மனுஷ்யனைக் காரியத்திலே கட்டிப் போட்டால்தான் பிரயோஜனம் உண்டு. இதை நம் மதம்தான் பண்ணுகிறது.

மற்ற மதங்களில் அன்பு, ஆசையின்மை முதலான குணங்களை முக்யமாகச் சொல்லியிருக்க, ஹிந்து மதத்தில் நல்ல குணங்களுக்கு முக்யத்வம் தராமல், ஓயாமல் கர்மானுஷ்டானம் தான் சொல்லியிருக்கிறது, ஒரே ritual-ridden (சடங்கு மயமானது) என்று சில பேர் தப்பாக நினைக்கிறார்கள். அஷ்ட குணங்கள், அப்புறம் குணம் கடந்த குணாதீத ஸ்திதி முதலானவற்றை நம் மதத்தில் விசேஷமாகச் சொல்லியிருக்கிறது. குணங்களைப் பற்றி வெறுமே பிரஸங்கம் பண்ணி விட்டால் போதாது. நல்லவனாக இருக்க வேண்டும், ஸத்யமாய் இருக்க வேண்டும், பிரேமையோடு இருக்க வேண்டும், தியாகமாய் இருக்க வேண்டும் என்பதெல்லாம் நமக்கே தெரிந்ததுதானே? தெரிந்துதானே வாழ்க்கையில் கொண்டுவர முடியாமல் கஷ்டப்படுகிறோம்! இதையே திருப்பித் திருப்பி சாஸ்திரத்திலும் உபதேசம் பண்ணினால் மட்டும் என்ன பிரயோஜனம் வந்துவிடும்? அதனால்தான் மற்ற மதங்களில் நல்ல குணங்கள், நன்னெறிகள் (ethics, morality) இவை பற்றியே நிறைய உபதேசமிருக்கிற மாதிரி இல்லாமல், இந்த உபதேசத்தையும் பண்ண வேண்டிய அளவுக்குப் பண்ணிவிட்டு, அதோடு நின்றுவிடாமல், அதிலே நாம் வாஸ்தவமாகவே ஈடுபட்டு அப்பியஸிப்பதற்கு உத்ஸாஹமூட்டும் விதத்தில் நல்ல குணசாலிகள் அடைந்த

கீர்த்தியையும், கெட்ட குணக்காரர்கள் அடைந்த அபகீர்த்தியையும் சொல்கிற ஏராளமான புராண புருஷர்களின் கதைகளை நம் மதத்தில் கொடுத்திருக்கிறது. இந்த உத்ஸாஹமும் நம்மைப் பிரத்யக்ஷத்தில் அப்படிப்பட்ட குணசாலிகளாக்குவதற்குப் போதாது. அதனால்தான் நிறையக் கர்மாக்களை, ஸம்ஸ்காரங்களைக் கொடுத்து அவற்றால் சித்தத்தைச் சுத்தி பண்ணிக் கொள்ளச் செய்கிறது. குணசாலிகளாவதற்கே கர்மானுஷ்டானம் என்ற practical training நடைமுறைப் பயிற்சியைத் தருகிற மதம் நம்முடையதே என்று புரிந்து கொண்டு பெருமைப்படுவதற்குப் பதில், இதை மற்ற மதங்கள் போல இல்லை என்று குறை சொல்வது சரியில்லை. அஷ்ட குணங்கள் இயேசு சொன்ன அன்பில் ஆரம்பித்து, புத்தர் சொன்ன ஆசையின்மையில் முடிந்திருக்கிறது!

குணங்களைப்பற்றி உபதேசம் பண்ணி விட்டால் போதுமா? காரியம் பண்ணுவதுதானே மனுஷ்ய ஸ்வபாவம்? அதை வைத்துக் கொண்டு, அதன் மூலந்தானே எதையும் ஸாதித்துத் தர வேண்டியதாக இருக்கிறது? காந்தி அஹிம்ஸை, ஸத்யம் என்று நிறையச் சொல்லிக் கொண்டிருந்தார் என்றாலும் அவருடைய ஆச்ரமத்தில் போய்ப் பார்த்தால் அவர் எப்போது பார்த்தாலும் சுருசுருவென்று ஏதாவது காரியம் பண்ணிக் கொண்டேதான் இருந்தார். மற்றவர்களையும் உட்கார விடாமல் வேலை வாங்கிக் கொண்டேதான் இருந்தார். ரொம்பவும் கடுமையான task-master என்று அவரைச் சேர்ந்தவர்கள் சொல்கிறார்கள். ராட்டையைச் சுற்றிக் கொண்டு நூற்க வேண்டும், கக்கூஸை அலம்ப வேண்டும் - இப்படி ஏதாவது காரியம் பண்ணிக் கொண்டேயிருக்கும்படி தான் செய்தார்.

இப்படிப்பட்ட கர்மானுஷ்டானங்களை முக்யமாகச் சொல்லி அவற்றோடு கூடவும், அவற்றைச் செய்வதால் ஏற்படுகிற சித்தத் தெளிவின் மூலமும் கடைப்பிடிக்க வேண்டிய அஷ்ட குணங்களையும் தர்ம சாஸ்திரங்களில் சொல்லியிருக்கிறது.

இவற்றில் கௌதமரும் ஆபஸ்தம்பரும் செய்துள்ள ஸூத்திரங்கள் அதிகப் பிராபல்யத்தோடு இருக்கின்றன.

ஸ்மிருதிகளில் மனு செய்தது பிரபலமானது.

ஆபஸ்தம்பரும், கௌதமரும் எல்லாருக்கும் பொதுவான வற்றை எழுதியிருக்கிறார்கள். ஆபஸ்தம்பர் தனியாகவும் ஒவ்வொரு பிரிவினருக்குள்ள தனித்தனித் தர்மங்களையும், ஸம்ஸ்காரங்களையும் எழுதியிருக்கிறார். கௌதமர் நாற்பது ஸம்ஸ்காரங்களையும் எட்டு ஆத்ம குணங்களையும் சொல்லி யிருக்கிறார். ஜீவன் உடம்பை விட்டுப் பிரிந்தவுடன் நேரே பிரம்மலோகத்திற்குப் போய்ச் சேர இந்த நாற்பத்தெட்டும் காரணங்களாக இருக்கின்றன. இவற்றால் ஈச்வர ஸன்னி தானத்தில் போய் இருக்கலாம். அது பரமஞானியின் ஸன்னி தானத்தில் இருப்பதுபோல் இருக்கும். அசையாமல் ஆனந்த மாக இருக்கலாம். லோகத்தை நடத்தும் ஈச்வரன், லோகாதீத மாக அரூபமாகிற பொழுது நாமும் அதோடு அதாகக் கலந்து விடலாம். அத்வைதமாகி விடலாம். அதுவரை அவனுடைய லோகத்தில் (ஸாலோக்யமாக) இருந்து, அப்போது அவனோடு கரைந்து (ஸாயுஜ்யமாக) வாழலாம். '**யஸ்யைதே சத்வாரிம்சத் ஸம்ஸ்காரா: அஷ்டா வாத்மகுணா: ஸ ப்ரம்மண: ஸாயுஜ்யம் ஸாலோக்தாம் ஜயதி**' என்று சொல்லியிருக்கிறது★.

இந்த நாற்பது ஸம்ஸ்காரங்கள் கை கால் முதலியவற்றை ஆட்டிச் செய்ய வேண்டும். ஓர் உத்தியோகம் செய்ய வேண்டு மென்றால், கையைக் காலை ஆட்டியும் வாயை அசைத்துப் பேசியும் செய்கிறோமல்லவா? அப்படித்தான் இதுவும். யார் இந்த நாற்பத்தெட்டையும் அனுஷ்டிக்கிறானோ அவன் நேராக பிரம்மலோகத்துக்குப் போகிறான்; கஷ்டம் — ஸுகம் என் பவை இல்லாத ஊருக்குப் போகிறான். கஷ்டமும் ஸுகமும் இல்லாமல் எப்பொழுது இருக்கும்? இந்த இரண்டையும் ஏற் படுத்தினவனிடம் போனால்தான் அப்படியிருக்கலாம்.

ஆத்ம குணங்களை ஆத்மசக்தி என்று சொல்லுகிறார்கள். இது ஸமீபகாலப் பத்திரிகை வார்த்தை. பழைய தமிழ், ஸம்ஸ்கிருத புஸ்தகங்களில் ஆத்மசக்தி என்ற வார்த்தை இல்லை. ஆத்மகுணங்கள்தான் சொல்லப்பட்டிருக்கின்றன. அவை எட்டு. இவற்றை முன்பே சொன்னேன்.

★ கௌதம தர்ம ஸூத்ரம், முதல் ப்ரசனம், எட்டாவது அத்யாயம்.

அக்னியின் முக்கியத்துவம்

'நிஷேகாதி ச்மசானாந்தம்' நாற்பது ஸம்ஸ்காரங்கள் சொல்லப்படுகின்றன. அதாவது, தாயார் வயிற்றில் எந்தத் தினத்தில் தேஹகாரணமான கரு இருக்க ஆரம்பித்ததோ, அந்த நிஷேகம் முதல் தேஹம் அக்கினிக்கு சம்சானத்தில் (மயானம்) ஆஹுதியாகிற வரைக்கும் நாற்பது கர்மாக்கள் செய்யப்பட வேண்டும். நிஷேகம் அக்கினி ஸாக்ஷியாகச் செய்யப்படுகிறது. கடைசியில் ச்மசான கர்மாவும் அக்னியிலேயே செய்யப்படுகிறது.

வாழ்நாள் பூராவும் அக்னியை அணையாமல் காத்து வர வேண்டும். பிரம்மச்சாரி தினந்தோறும் ஸமிதாதானம் பண்ணி அக்னிக் காரியம் செய்ய வேண்டும். அக்னி ஸாக்ஷியாக விவாஹமான பின் கிருஹஸ்தன் ஔபாஸனம் என்பதை அக்னியில் செய்ய வேண்டும். வானப்பிரஸ்தனுக்கு கக்ஷாக்னி என்று ஓர் அக்னி சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. அது காட்டில் செய்வது. ஸன்னியாஸாசிரமத்தில் மட்டும் அக்னியில்லை. ஸன்னியாசியிடம் ஞானாக்கினி இருக்கிறது. அவனுடைய பிரேதத்துக்கும் அக்னி ஸம்ஸ்காரம் கிடையாது. புதைப்பது மரியாதைக்காகச் செய்வது. நியாயமாக அவனுடைய சரீரத்தை நாலாக வெட்டிக் காட்டில் நாலு திக்கிலும் போட்டு விட வேண்டும். அது அங்கே உள்ள பிராணிகளுக்கு ஆஹாரமாகும். ஜனங்களுக்கு உபத்திரம் இல்லாமல் இருப்பதற்காகக் காட்டில் போட வேண்டுமென்று சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. அப்படிச் செய்யா விட்டால் புதைத்து அதன்மேல் மரம். செடிகளை வைக்க வேண்டும். காட்டில் போட்டால் பிராணிகளுக்கு ஆஹாரம் ஆகிறது. புதைத்தால் மரங்களுக்கு எருவாக ஆகிறது. இப்பொழுது பிருந்தாவனம் கட்டுவது முதலியவை மரியாதையால் செய்பவை. பில்வம், அச்வத்தம் முதலிய பெரிய மரங்களை ஸன்னியாஸியைப் புதைத்த இடத்தில்

வைக்க வேண்டுமென்றுதான் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது.

எல்லா ஜாதியாருக்கும் அக்னி காரியம் உண்டு. விவாஹ காலத்தில் எல்லா வர்ணத்தாரும் ஔபாஸனம் பண்ண வேண்டும். பிறகு எல்லாரும் அந்த அக்னியைக் காப்பாற்ற வேண்டும். இப்பொழுது பார்ஸி என்கிற பாரஸீகர்கள்தாம் அக்னியைக் காப்பாற்றி வருகிறார்கள். அவர்களுடைய மதக் கிரந்தத்திற்கு 'ஜெண்டவஸ்தா' என்று பெயர். 'சந்தோவஸ்தை' என்ற வேத பாகம் அப்படி வந்திருக்கிறது. ஜொராஸ்த்ரர் என்பவர் அவர்களுடைய ஆசார்யர். அந்தப் பெயர் ஸௌராஷ்ட்ரா என்பதன் சிதைவுதான். இரான் தேசம் அவர்களுடையது. ஆர்யன் என்பது இரான் என்று மாறிவிட்டது. அவர்கள் அக்னி அணைந்து போனால் அதிகச் செலவு செய்து பெரிய பிராயச்சித்தம் பண்ணிக் கொள்ளுகிறார்கள். நம்மிடத்தில் அக்னி காரியம் இந்த நூற்றாண்டுத் தொடக்கத்திலிருந்து குறைந்து விட்டது. வாழ்க்கை மாறி விட்டது. சிரத்தை இருந்தால் இந்த உத்தம ஸம்பத்தைக் காத்து வைத்துக் கொண்டிருக்கலாம். சிரத்தை இல்லாததற்கு இந்தக் காலப் படிப்பு ஒரு முக்யமான காரணம்.

இந்தத் தேஹத்தையும் கடைசியில் ஆஹுதியாக தேவதைகளுக்கு ஹோமம் செய்துவிட வேண்டும். அதற்காகத்தான் பிரேதத்துக்கு நெய்யைத் தடவி அதையும் ஒரு திரவ்யமாக ஹோமம் பண்ணுகிறார்கள். அதுதான் தஹன ஸம்ஸ்காரம்.

ஸம்ஸ்காரங்களின் பெயர்கள்

ஜீவாத்மாவுக்குப் பரிசுத்தி ஏற்படுவதற்காக நாற்பது ஸம்ஸ் காரங்கள் சொல்லப்பட்டிருக்கின்றன என்று சொன்னேன். அவை கர்ப்பாதானம், பும்ஸவனம், ஸீமந்தம், ஜாத கர்மா, நாமகரணம், அன்ன ப்ராசனம், சௌளம், உபநயனம், குருகுல வாஸத்தில் செய்ய வேண்டிய பிராஜாபத்தியம் முதலிய நாலு வேத விரதங்கள், அது முடிந்ததும் செய்கிற 'ஸ்நானம்', பிறகு விவாஹம், அதன்பின் கிருஹஸ்தன் செய்ய வேண்டிய ஐந்து நித்ய கர்மாக்களாகிய பஞ்ச மஹா யக்ஞங்கள் ஆக, இதுவரை மொத்தம் பத்தொன்பது; இதோடு கிருஹஸ்தன் செய்ய வேண் டிய பாக யஜ்ஞங்கள் ஏழும், ஹவிர் யஜ்ஞங்கள் ஏழும், ஸோம யஜ்ஞங்கள் ஏழும் ஆக யஜ்ஞங்கள் இருபத்தொன்றும் ஸம்ஸ் காரங்களே ஆகும். 19 + 21 = 40 ஸம்ஸ்காரம்.

அஷ்டகை (அன்வஷ்டகை), ஸ்தாலீபாகம், பார்வணம், சராவணி, ஆக்ரஹாயணி, சைத்ரி, ஆச்வயுஜி என்ற ஏழும் பாக யஜ்ஞங்கள். அக்னியாதானம், அக்னிஹோத்ரம், தர்சபூர்ண மாஸம், ஆக்ரயணம், சாதுர்மாஸ்யம், நிரூடபசுபந் தம், ஸௌத்ராமணி என்ற ஏழும் ஹவிர் யஜ்ஞங்கள். அக்னி ஷ்டோமம், அத்யக்னிஷ்டோமம், உக்த்யம், ஷோடசி, வாஜபேயம், அதிராத்ரம், அப்தோர்யாமம் என்னும் ஏழும் ஸோம யஜ்ஞங்கள்.

நாற்பது ஸம்ஸ்காரங்களில் தினந்தோறும் பண்ண வேண்டியவை சில இருக்கின்றன. சில காலங்களில் பண்ண வேண்டியவை சில. ஆயுளில் ஒரு தரம் பண்ண வேண்டியவை சில. இவற்றுள் ஒவ்வொரு கிருஹஸ்தனும் நன்றாகத் தெரிந்து கொண்டு தினமும் செய்ய வேண்டிய முக்கியமான ஸம்ஸ்காரங் கள் பஞ்ச மஹா யஜ்ஞங்கள் என்ற ஐந்து.

மந்திரமில்லாமல் வெறுமே செய்யும் காரியத்தைவிட,

மந்திரத்தைச் சொல்லிச் செய்வதே அதிக நன்மை தர வல்லது. இப்படி மந்திர பூர்வமாகக் காரியம் பண்ணுவதே ஸம்ஸ்கார மாகிறது. கிருஹஸ்தன் தினந்தோறும் செய்யவேண்டிய பஞ்ச மஹா யக்ஞத்தில் ஸோஷல் ஸர்வீஸ் (சமூக சேவை) என்பது மந்திர பூர்வ ஸம்ஸ்காரமாகிறது.

பஞ்ச மஹா யக்ஞங்கள் – பிரம்ம யக்ஞம், தேவ யக்ஞம், பித்ரு யக்ஞம், மனுஷ்ய யக்ஞம், பூத யக்ஞம் என்பவை. வேதம் ஓதுவது என்ற அத்யயனமே பிரம்ம யக்ஞம். யாகமும் பூஜையும் தேவ யக்ஞம். தர்ப்பணம் பித்ரு யக்ஞம். விருந் தோம்பல் மனுஷ்ய யக்ஞம். ஜீவ ஜந்துக்களுக்கெல்லாம் பலி போடுவது பூத யக்ஞம்.★

இவை போலவே ஔபாஸனம், அக்னி ஹோத்ரம் இரண் டும் தினசரி செய்வது. ஔபாஸனம் என்பது நாற்பது ஸம்ஸ்கா ரத்திலுள்ள ஏழு பாக யக்ஞங்களில் சேராத ஒரு பாக யக்ஞம். அக்னிஹோத்ரம் என்பது ஏழு ஹவிர் யக்ஞங்களில் ஒன்று. தர்ச பூர்ண மாஸம் என்ற இன்னொரு ஹவிர் யக்ஞம் பதினைந்து நாளுக்கு ஒருமுறை செய்வது. மற்ற ஐந்து ஹவிர் யக்ஞங்களையும் ஏழு ஸோம யக்ஞங்களையும் வருஷத்துக் கொரு முறையோ, அல்லது ஆயுஸில் ஒரே ஒரு தடவையாவது செய்ய வேண்டும். கஷ்டமான ஸோம யாகங்களை ஜன்மாவில் ஒருமுறை பண்ணினால் போதும் என்று கருணையோடு வைத் திருக்கிறார்கள்.

மாஸம் தோறும் பண்ண வேண்டிய பார்வணீ சிராத்தமும், பிரதமைகளில் செய்யும் ஸ்தாலீபாகமும் தவிர, மற்ற ஐந்து பாக யக்ஞங்களும் வருஷத்துக்கு ஒரு முறைதான்!

இதையே வேறு விதமாக வகுத்துச் சொன்னால்: பஞ்ச மஹா யக்ஞம் என்ற ஐந்தும், அக்னி ஹோத்ரமும், ஔபாஸன மும் ஆக ஏழு தினசரி செய்வது. தர்ச பூர்ண மாஸம் பக்ஷமொருமுறை; ஸ்தாலீபாகமும் பக்ஷமொரு முறை; பார்வணீ மாஸாந்தரம்; நாற்பதில் உள்ள மற்ற யக்ஞங்கள்

★ அருள் உரை 6, 7-வது புத்தகங்களில் பொதுவான தர்மங்கள் என்கிற பிரிவின் கீழ் பஞ்ச மஹாயக்ஞங்கள் குறித்த உரைகள் இடம்பெற்றுள்ளன.

ஸம்வத்ஸரத்துக்கு (ஆண்டுக்கு) ஒரு தரமோ, ஜன்மத்தில் ஒரு முறையோ பண்ண வேண்டியவை.

ஒரு போகம் விளையும் நிலங்களில் அறுப்பறுக்கிறது வருஷத்துக்கு ஒரு தரம்; முப்போகம் விளைந்தால் நாலு மாஸத்துக்கொரு அறுப்பு. சில பயிருக்கு ஜலம் தினந்தோறும் பாய்ச்ச வேண்டும்; சிலவற்றுக்கு ஒன்று விட்டு ஒரு நாள் பாய்ச்ச வேண்டும். இவையெல்லாமே ஸம்ஸ்காரங்கள்தான். ஆனாலும் இவற்றுக்குள் வித்தியாஸம் இருக்கிறது. அவற்றைப் போன்றவைதான் மனுஷ்யனுக்கான ஸம்ஸ்காரங்களும்!

பெற்றோர் செய்யும் ஸம்ஸ்காரங்கள்

கர்ப்பாதானம் முதற்கொண்டு ஸம்ஸ்காரங்கள் சொல்லப் பட்டிருக்கின்றன. தாயார் வயிற்றில் தேஹம் ஏற்படுகிற க்ஷணம் முதல் ஸம்ஸ்காரங்கள் ஆரம்பமாகின்றன. சரீரப் பிண்ட மானது மந்திர பூர்வமாக உற்பத்தியாக வேண்டும். கர்ப்பா தானம், பும்ஸவனம், ஸீமந்தம் என்பவை தாயார் தேஹத்துக்கு ஏற்பட்ட ஸம்ஸ்காரமென்று நினைக்கிறார்கள். அது தப்பு. அவை உள்ளே உண்டாகிற ஜீவனைக் குறித்தவை. அந்த ஜீவ னுடைய பரிசுத்திக்காக ஏற்பட்டவை. கர்ப்பத்திலுள்ள வேறொரு ஜீவனை உத்தேசித்துப் பண்ணப் படுபவைகளாதலி னால் அந்த ஸம்ஸ்காரங்களின் விஷயத்தில் பெரியவர்களுக்குப் பொறுப்பு அதிகம். தங்களுக்காக என்றால் வேண்டாம் என்று எண்ணலாம். வேறொரு ஜீவனுக்காக இருப்பதால் இவர்கள் அதை அனாதரவு பண்ணித் தடுப்பது பெரிய பாபமாகிறது. இக்காலத்தில் சாந்தி கல்யாணம் (கர்ப்பாதானம்), ஸீமந்தம் முதலியவை ஃபாஷனாக இல்லை என்று அனேகர் விட்டு வருவது பெரிய பாபமாகும். ஸ்திரீ-புருஷ உறவிலே நிஜமாக வெட்கப்பட வேண்டிய விஷயங்களில் லஜ்ஜை இல்லாமல் வெள்ளைக்கார ஃபாஷனில் விவஸ்தை கெட்டு நடந்து

கொண்டே, இதைப் பரிசுத்தி பண்ணி நல்லதாக ஒரு புது ஜீவனை உண்டாக்குவதற்காக ஏற்பட்ட வைதிக கர்மாக்களை லஜ்யைக்குரியவை என்று விட்டுவிடுவது கிரமமே இல்லை.

தேஹம் வெளியில் வருவதற்கு முன்பு பண்ணப்படுபவை கர்ப்பாதானம், பும்ஸவனம், ஸீமந்தம் என்னும் மூன்று ஸம்ஸ்காரங்களும். மந்திர பூர்வமாகத்தான் ஸ்திரீ-புருஷ ஸங்கம் ஏற்படவேண்டும். மிருகப் பிராயமான வேகமாக இல்லாமல் இதையும் ஒரு ஸம்ஸ்காரமாக மந்திரத்தின் மூலம் உயர்த்தி கருவாக உண்டாகக்கூடிய ஜீவனுக்கும் அதனால் க்ஷேமத்தை ஏற்படுத்த வேண்டும். இந்த உயர்ந்த தத்துவத்தை விட்டு விட்டு, இதனால் நாம் ஏதோ ஓர் அநாகரிகமான சடங்கை விட்டு விட்டோம் என்று பெருமைப்பட்டுக் கொள்வது பைத்தியக் காரத்தனம்தான். லஜ்ஜை இருந்தால், சாந்தி கல்யாணத்துக்கு ஊர் கூட்ட வேண்டாம். ஆனால், அகத்து மட்டோடாவது அவசியம் இந்தக் கர்மா பண்ணத்தான் வேண்டும். நித்ய ஔபாஸனம், நாலு நாள் கலியாணம் என்பவையெல்லாம் போய், கல்யாணத்துக்கு மறுநாள் சேஷ ஹோமம்கூட இல்லாமல், (கல்யாணம் நடக்கும்) அன்றே ஒரு விதமான மந்திர பூர்வ ஸம்ஸ்காரமும் இல்லாமல் இப்போது இதை (ஸ்திரீ-புருஷ ஸங்கத்தை) செய்து வருவது ரொம்பவும் துராசாரம்; ரொம்பவும் பாபமும் ஆகும். மிருகப் பிராயமாகப் பண்ணுவதால் ஸந்ததியும் அப்படியே (மிருகம் மாதிரியே) அமைகிறது. பும்ஸவனம் கர்ப்பத்தின் மூன்றாவது மாதம் செய்ய வேண்டும். ஆறு அல்லது எட்டாவது மாதத்தில் ஸீமந்தம் பண்ண வேண்டும். இப்போது இரண்டையும் சேர்த்து ஏதோ பண்ணுகிறார்கள்.

குழந்தை பிறந்தவுடன் ஜாதகர்மா என்ற ஸம்ஸ்காரம் செய்ய வேண்டும். தானங்கள் கொடுக்க வேண்டும். பதினோராவது நாள் நாமகரணம். பெயர் வைப்பதுகூட ஜீவனைப் பரிசுத்தி பண்ணுகிற ஸம்ஸ்காரமாகத்தான் சாஸ்திரங்களில் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. இன்ன நக்ஷத்திரத்தில் பிறந்தால் இன்ன மாதிரிப் பெயர் வைக்க வேண்டும் என்று இருக்கிறது. பகவந் நாமாக்களாகப் பேர் வைக்க வேண்டும். அந்தப் பேரைச் சொல்லிக் கூப்பிடுவதே நம்மையும் சுத்தப்படுத்தும் ஸம்ஸ்காரமாகிறது! லாங்ஃபெல்லோ (நீள ஆள்), ஸ்டோன் (கல்) என்றெல்லாம் கண்ட பெயர்களை வைத்துக் கொள்கிற

மாதிரி நம் மதத்தில் இல்லை. இப்போது இப்படிப்பட்ட அசட்டுப் பெயர்கள் இங்கேயும் வந்துவிட்டன. ஸ்வாமி பெயராகவே வைத்தாலும் அதைக் கன்னாபின்னா என்று சிதைத்துக் கூப்பிடும் வழக்கமும் நீண்ட காலமாக இருந்திருக்கிறது. இதெல்லாம் ரொம்பத் தப்பு. வைதிக ஸம்ஸ்காரமாக வைத்த பெயர் என்பதற்கான கௌரவத்தை அதற்குக் கொடுக்க வேண்டும்.

குழந்தையின் ஆறாம் மாஸம் உணவூட்டுவதான 'அன்னப்ராசன' ஸம்ஸ்காரம்.

கர்ப்பாதானம் முதல் நாமகரணம் வரை குழந்தையை முன்னிட்டு (on behalf) பெற்றோரே பண்ணுவது. அன்னப்ராசனத்தில் தகப்பன் மந்திரம் சொன்னாலும் குழந்தையே சாப்பிடுகிறது.

தாயார் மருந்து சாப்பிட்டால் பால் குடிக்கிற குழந்தைக்கு தேஹபுஷ்டி ஏற்படுகிறதோ இல்லையோ? அதைப் போலவே மாதா பிதாக்களுடைய சித்தவிருத்தி எப்படி இருக்கிறதோ அப்படியே உள்ளே இருக்கும் ஜீவனுக்கும் ஸாத்விக ஸ்வபாவமோ, பாப பிரவிருத்தியோ உண்டாகும். மனது சாந்தமாக இருந்து ஒரு ஸமாசாரம் எழுதி அதைப் படித்துப் பார்த்தால் நன்றாயிருக்கும். கோபமாக இருக்கும் பொழுது எழுதி அப்புறம் பார்த்தால் நன்றாக இருப்பதில்லை. சரீரத்திலும் அப்படியே குணதோஷங்கள் ஏற்படுகின்றன. ஒரு தம்பதி உத்தம குணங்களோடு ஸங்கமித்தால்தான் நல்ல பிண்டம் ஏற்பட்டு, உள்ளே இருக்கும் ஜீவனுக்கும் நல்ல சுபாவம் உண்டாகும். மந்திர பூர்வமாகப் பண்ணுவது இதற்காகத்தான்.

இத்தகைய கர்மாக்களை அடியோடு தள்ளாதவர்களும் உரிய காலத்தில் பண்ணாமல் சேர்த்துப் பண்ணி விடுகிறார்கள். இப்படியின்றி, அந்த அந்தக் காலத்தில் அந்த அந்த மந்திரத்தைச் சொல்லி அந்த அந்தத் திரவியங்களைக் கொண்டு அந்த அந்த ஸம்ஸ்காரத்தைச் செய்ய வேண்டும்.

அன்னப் பிராசனத்துக்கப்புறம் 'சௌளம்' செய்ய வேண்டும். அதாவது சிகை (குடுமி) வைக்கிறது. ஸத் கர்மாவுக்கு உபயோகமாக இருக்க அது பண்ண வேண்டும். ஸன்னியாஸத்துக்குச் சிகை இல்லை. மொட்டைத் தலையாக இருக்க வேண்டும். ஸன்னியாசிகள் மந்திரபூர்வமாகத்தான் சிகையை எடுத்துக்

கொள்ள வேண்டும். மந்திரபூர்வமாக வைத்துக் கொண்ட சிகையைப் பரமேச்வரனுக்கு முன்பு பண்ணின பிரதிக்ஞைக்கு விரோதமாக இஷ்டப்படி எடுத்து விடுவது தப்பு. சிகையை எடுப்பது ஒரு பெரிதா என்று கேட்கலாம். பொய் சொல்லு கிறது தப்பு அல்லவா? அது எவ்வளவு தப்போ அவ்வளவு தப்பு இதுவும்! 'பரமேச்வரப் பிரீதியாக' என்று ஸங்கல்பம் பண்ணியே, சௌள ஸம்ஸ்காரத்தில் சிகை வைக்கப்படுகிறது. அப்படி வைத்துக் கொண்டதைக் கிள்ளுக்கீரையாக எண்ணி மனம் போனபடி எடுத்தால் அந்தப் பரமேச்வரனிடமே பொய் சொன்னதாக ஆகவில்லையா? சிவலிங்கப் பிரதிஷ்டை செய் கிறார்கள். வேல், ஸாளக் கிராமம் வைத்துப் பூஜை செய்கிறார் கள். பின்பு கோபித்துக் கொண்டு எடுத்து எறிந்து விடலாமா? அகஸ்மாத்தாகப் போனால் – திருடன் கொண்டு போனால் பாதகம் இல்லை. நாமாக வைத்ததை நாமாக வேண்டுமென்று மாற்றுவது பெரிய தப்பு. சௌளத்தை மட்டும் ஸங்கல்பத் தோடு பண்ணிக் கொண்டு அப்புறம் இஷ்டப்படி அதை எடுத்துவிட்டு 'க்ராப்' பண்ணிக் கொள்வது தப்பு!

'...... ஏ போச்சு' என்று பேச்சு வழக்கிலே ரொம்ப அலக்ஷ்யமான ஸமாசாரமாகச் சொன்னாலும், வாஸ்தவத்தில் இது பெரிய ஸமாசாரம்தான். வேத அத்யயனம், வைதிகக் கர்மானுஷ்டானம், தர்மப்படி இல்லறத்திலிருந்து கொண்டு பண்ணும் தாம்பத்தியம் இவற்றிலே சரீரத்துக்கும், சரீரத்தின் நாடிச் சலனங்கள் மூலம் சித்தத்துக்கும் ஏற்பட வேண்டிய பலத்துக்குத் தலையில் பிரம்ம மந்திரத்தில் சிகை என்ற ரக்ஷை இருப்பது பெரிய காப்பாகும். கூரைக்கு ஓடு போடுகிற மாதிரி அது! வேத கர்மாவும், தாம்பத்தியமும் நின்றுபோன ஸன்னி யாஸ ஆச்ரமத்தில்தான் இந்த ரக்ஷை தேவையில்லாமல் போகிறது. ஆகையால் கிருஹஸ்தன் ஸன்னியாஸியாக ஆனா லன்றிக் குடுமியை எடுக்கக் கூடாது. தற்காலத்தில் பிரம்மசர்ய, கிருஹஸ்தாச்ரம காலங்களிலும் வேத ஸம்பந்தத்துக்கு முழுக் குப் போட்டு விட்டதால், சிகையும் இல்லாமலிருக்கிறோம்!

பாபம் பண்ணி நரகவாஸம் பண்ணுகிற ஜீவர்களின் பிரீதிக்காக, ஒரு கிருஹஸ்தன் ஸ்நானம் செய்யும்போது மந்திர

பூர்வமாக சிகோதகம் தர வேண்டும் (குடுமியிலிருந்து ஜலத்தைப் பிழிந்து கொடுக்க் வேண்டும்) என்று இருக்கிறது. சிகை இல்லாவிட்டால் இதை எப்படிப் பண்ணுவது?

சௌளத்துக்கு அப்புறம் வருவது உபநயனம். பிரம்மோபதேசம், பூணூல் கல்யாணம் என்பதெல்லாம் இதுவே.

உபநயனம் முதல் பண்ணப்படும் ஸம்ஸ்காரங்கள் ஒரு ஜீவனுக்கு அறிவு வந்த பின்பு ஏற்படுபவை. குழந்தையாக இருந்த ஜீவன் அறிவுடன் மந்திரம் சொல்லிப் பண்ணத் தொடங்கும் முதல் ஸம்ஸ்காரம் உபநயனமே.

மாதா பிதாக்களிடத்தில் ஏதாவது பாபதோஷங்களிருந்தால் அவை அவர்களிடத்தில் உண்டாகிற ஜீவனையும் பாதிக்கும். அதற்காக, ஒரு ஜீவன் எந்த மாதாவுடைய கர்ப்பத்தில் வாஸம் பண்ணுகிறதோ, எந்தப் பிதாவால் உண்டாகிறதோ அவர்களுடைய தோஷங்கள் அந்த ஜீவனுக்கு ஏற்படாமலிருப்பதற்காக ஸம்ஸ்காரங்கள் செய்ய வேண்டும். மாதா பிதாக்களிடம் துர்க்குணங்கள் உண்டு. அவை அவர்களால் ஏற்படும் ஜீவன்களுக்கு உண்டாகாமலிருக்க ஸம்ஸ்காரங்கள் செய்ய வேண்டும். அந்தத் தோஷங்கள் (கர்ப்ப சம்பந்தமான) கார்ப்பிகம் என்றும் (பீஜ சம்பந்தமான) பைஜிகம் என்றும் இரண்டு வகைப்படும். கார்ப்பிகம் தாயால் உண்டாவது; பைஜிகம் தந்தையால் உண்டாவது. இந்தத் தோஷங்களின் நிவாரணத்திற்காக உபநயனம் வரையில் உள்ள ஸம்ஸ்காரங்கள் ஏற்பட்டிருக்கின்றன. அவற்றைச் செய்ய வேண்டியவர்கள் மாதா பிதாக்கள். உபநயனம் வரைக்கும் ஸம்ஸ்காரங்களைத் தானே செய்து கொள்ளப் புத்திரனுக்கு அர்ஹமான (தகுதியான) வயது வரவில்லை.

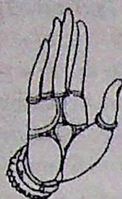
எந்த ஸம்ஸ்காரத்தையும் உரிய காலத்தில் பண்ண வேண்டும். அதனால் பாபப் பரிகாரம் ஏற்படுகிறது. பூர்வத்தில் வேறொரு காரியம் பண்ணிப் பாபம் ஸம்பாதித்திருக்கிறோம். அதை நீக்க மனம்-வாக்கு-காயங்களால் ஸம்ஸ்காரம் பண்ண வேண்டும்.

நாம், பாபம் அந்த மூன்று காரணங்களாலேயும் பண்ணியிருக்கிறோம். மனத்தால் கெட்ட எண்ணம் நினைத்திருக்

கிறோம். வாக்கால் பொய் பேசியிருக்கிறோம். தேஹத்தால் பொய் பண்ணியிருக்கிறோம். அதாவது பல தினுசாகப் பாசாங்கு பண்ணியிருக்கிறோம். மனா-வாக்-காயங்களால் பண்ணிய பாபங்களை அவற்றாலேயே ஸத் காரியங்களைப் பண்ணி போக்கிக் கொள்ள வேண்டும். மனத்தினால் பரமேச்வரத் தியானம் பண்ண வேண்டும்; வாக்கினால் மந்திரம் சொல்ல வேண்டும்; காயத்தால் ஸத்காரியம் பண்ண வேண்டும். மனோ-வாக்-காயங்களால் தானாக ஒரு ஸம்ஸ்காரத்தைப் பண்ணும் பக்குவம் ஜீவனுக்கு உபநயனத்திலிருந்து ஏற்படுகிறது. இதுவரை தகப்பனார்தான் இவனுக்காக மந்திரம் சொல்லிப் பண்ணினார்.

இங்கே இன்னொரு விஷயமும் சொல்ல வேண்டும். ஒரு ஜீவனை direct-ஆக (நேராக) உத்தேசித்தே அதன் பிதா பண்ணும் (கர்ப்பாதானம் முதற்கொண்டு சௌளம் வரையிலான) கர்மாக்கள் மட்டுமின்றி, அந்தப் பிதாவாகப்பட்டவன் மற்ற எல்லா ஸம்ஸ்காரங்களையும் பண்ணி நல்ல அனுஷ்டாதாவாக இருப்பதும் indirect-ஆக (மறைமுகமாக) அவனுடைய புத்திரர்களுக்கு நல்லதைச் செய்கிறது. 'மாதா பிதா பண்ணுவது மக்களைக் காக்கும்' என்ற வார்த்தைப்படி இது மாதிரி நடக்கிறது. வைதிகப் பிராமண ஸந்ததிக்கு ஸமீப காலம் வரையில் புத்திப் பிரகாசம் அதிகம் இருந்து வந்ததற்கு ஒரு முக்கிய காரணம், முன்னோர்கள் பண்ணிய ஸம்ஸ்காரங்களின் சக்திதான். முன்பு இருந்தவர்கள் செய்தது இரண்டு அல்லது மூன்று தலைமுறைக்கு அஸ்திவாரமாக இருக்கிறது. அந்த எல்லை தாண்டிப் போனால் அப்புறம் கஷ்டந்தான். இந்த ஸந்ததியில் பிறந்த குழந்தைகளே லௌகிகத்தில் பிரவேசித்தபின் அதிகமாகக் கீழே போய்விட்டார்கள். ரொம்பவும் கெட்டுப் போனார்கள். மடை அடைத்து வைத்ததைத் திறந்துவிட்டால் வெகு வேகமாக ஜலம் போகிற மாதிரி இவர்கள்தாம் கடுமையாக லௌகிகத்தில் இறங்கி விட்டார்கள்!

நம்முடைய பெற்றோர்கள் ஸம்ஸ்காரம் பண்ணவில்லை; அதனால் நமக்கு நன்மை உண்டாகவில்லை என்ற குறை நமக்கு இருக்கலாம். அதைப்போல நம்முடைய குழந்தைகள் குறை கூறாமல் நாம் நல்ல ஸம்ஸ்காரங்களைப் பண்ண வேண்டும். அவர்களுக்கும் பண்ணி வைக்க வேண்டும்!

சிலருக்கு ஏன் இல்லை?

ஜாதகர்மா, நாமகர்மா, அன்னப் பிராசனம், சௌளம் முதலியன எல்லா ஜாதியாருக்கும் பொதுவானவை. உபநயனம் என்பது பிராமணர், க்ஷத்ரியர், வைசியருக்கே உரியது. மற்றவர்களுக்கு அது வேண்டியதில்லை என்று வைத்திருக் கிறது.

இப்படிச் சொன்னவுடன் பாரபட்சம், வித்யாஸம் (partiality) என்று சண்டைக்குக் கிளம்பக் கூடாது. லோகத்துக்கு உபகார மாக சரீரத்தால் தொண்டு செய்வதை வாழ்க்கைத் தொழி லாகக் கொண்ட நான்காம் வர்ணத்தவர்களுக்கு அந்தத் தொழி லாலேயே சித்த சுத்தி ஏற்படுகிறது. அவர்கள் வித்யாப்பியாஸ காலத்திலிருந்து தங்களுக்கேற்பட்ட தொழிலை அப்பன் பாட்டனிடமிருந்து கற்றுக் கொண்டால்தான் அதில் செய் நேர்த்தி உண்டாகும். அவர்களுக்குப் பன்னிரண்டு வருஷ வேதாத்யயனமும் குருகுல வாஸமும் வேண்டியதில்லை. இதைச் செய்யப் போனால் அவர்கள் செய்ய வேண்டிய தொழில் அல்லவா கெட்டுப் போகும்?

உபநயனம் என்பது குருகுல வாஸத்துக்கு முதல் படிதான். 'உப-நயனம்' என்றாலே குருவுக்குக் 'கிட்டே கொண்டு போய் விடுவது' என்றுதான் அர்த்தம். புத்தி சம்பந்தமான வேத வித்யையை அப்பியஸிக்கும்போது அஹங்காரம் வந்து விடாமல் இருக்க வேண்டும் என்பதாலேயே ஸ்வாதீனமாகப் பழகுகிற தகப்பனாரை விட்டுக் கண்டிப்பிலே ஒழுங்குக்குக் கொண்டு வருகிற குருவிடம் கொண்டு போய்விடச் சொல்லி யிருக்கிறது. சரீர உழைப்பாக ஒரு தொழிலைக் கற்றுக் கொள் கிறபோது அதிலே புத்தித் திமிர், அஹங்காரம் வராது. தகப்ப னாரிடமிருந்தே கற்றுக் கொள்ளலாம். சரீர சேவை செய்கிற வர்களுக்கு உபநயனமும், குருகுல வாஸமும் அவசியமில்லை.

வம்சாவளியாக வீட்டிலேயே கற்றுக் கொள்வதைவிட அதிகமாகச் சில நுணுக்கங்கள் தெரிய வேண்டுமானால் அதைப் பிராமணனிடம் கேட்டுத் தெரிந்து கொள்ள வேண் டும். வீட்டில் கற்றுக் கொள்வதற்கு முடியாமற் போகிறவர் களும் இப்படிச் செய்யலாம். பிராமணன் 'களவும் கற்றுமற' என்பது போல எல்லாத் தொழிலையும் தெரிந்து கொண்டு, பிறருக்கு மட்டுமே அவற்றைச் சொல்லிக் கொடுத்துவிட்டு – அதாவது அவற்றைத் தானே ஜீவனோபாயமாகக் கொள்ளாமல் மற்றவர்களுக்குச் சிக்ஷை பண்ணுவித்து – தன்னளவில் அத்யய னம், யக்ஞம் முதலான வைதிகக் காரியங்களை மட்டுமே பண்ணி வர வேண்டும்!

தொழில், மனோபாவம் இவற்றுக்கு அனுகூலமாகவே ஸம்ஸ்காரங்கள் இருக்கின்றன. அதனால் சிலருக்குச் சில ஸம்ஸ்காரம் இல்லாததால் மட்டம், மட்டம் தட்டுகிறார்கள் என்றெல்லாம் நினைப்பது தப்பு. என்னைக் கேட்டால், வேடிக்கையாக, எவனுக்கு ஜாஸ்தி ஸம்ஸ்காரம் சொல்லியிருக் கிறதோ அவனைத்தான் மட்டமாக நினைத்திருக்கிறார்கள் என்றுகூடச் சொல்வேன். இத்தனை நிறைய ஸம்ஸ்காரம் பண்ணினால்தான் இவன் சுத்தமாவான்; மற்றவனுக்கு இவ் வளவு இல்லாமலே சுத்தமாவான் என்று நினைத்து அதிகப்படி ஸம்ஸ்காரங்களை வைத்ததாகச் சொல்லலாம் அல்லவா? ஜாஸ்தி மருந்து சாப்பிட வேண்டியவனுக்குத்தானே அதிக வியாதி இருப்பதாக அர்த்தம்?

ரிஷிகளைவிடப் பாரபக்ஷமில்லாதவர்கள் எவருமில்லை. அவர்கள் நம் மாதிரி வாய்ச் சவடாலுக்காக ஸமத்வம் பேசுகிறவர்களல்ல. வாஸ்தவமாகவே எல்லாரையும் ஈச்வரனா கப் பார்த்த நிஜமான ஸமத்வக்காரர்கள் அவர்கள்தான். லோகத்தில் பல தினுசான காரியங்கள் நடக்க வேண்டியிருப்ப தால் அதற்கேற்றபடியும், இந்தக் காரியங்களுக்கு ஏற்றவாறு மனோபாவங்கள் இருப்பதால் அவற்றை அனுஸரித்தும் வெவ் வேறு விதமான ஸம்ஸ்காரங்களை அவர்கள் வைத்தார்கள் இதிலே உசத்தி-தாழ்த்தி அபிப்பிராயங்களுக்கு இடமேயில்லை!

சாஸ்திரங்களில் இப்படி முதல் மூன்று வர்ணத்தாருக்கு உபநயனமும் அது தொடர்பான சில ஸம்ஸ்காரங்களும் சொல்லப்பட்டிருக்கின்றன. அவற்றைப் பார்ப்போம்!

பிரம்மசரியம்

சௌளத்துக்குப் பின் வருவது உபநயனம்.

குழந்தையாயிருந்தவனுக்கு அறிவு வந்து, தானே மந்திரங் களைச் சொல்கிற சமயத்தில் உபநயனம் நடக்கிறது. 'பிக்ஷாசர் யம் சர' (பிக்ஷை எடு) என்று இந்தச் சடங்கில் சொன்னால் பூணூல்காரப் பையன் 'பாடம்' (baad'ham) (அப்படியே செய்கி றேன்) என்கிறான். அதனால் இவனுக்கு உபநயனத்துக்கு முன்பே 'பிக்ஷாசர்யம் சர' என்று சொன்னால் அதைப் புரிந்து கொள்வதற்கான ஸம்ஸ்கிருத ஞானம் இருக்க வேண்டும். ஐந்து வயதில் படிக்க ஆரம்பித்தால் இரண்டு அல்லது மூன்று வரு ஷத்தில் இப்படிப்பட்ட பாஷா ஞானம் வந்துவிடும். ஆதலால் எட்டு வயஸில் பூணூல் போட வேண்டும் என்றாகிறது.

எட்டு வயசுக் குழந்தைகள் அர்த்தம் தெரிந்து பூணூல் போட்டுக் கொண்டு காயத்ரி ஜபம் பண்ணி விட்டால் லோக மெல்லாம் நன்றாக ஆகிவிடும். இப்போதோ இளம் மனசு களில் நாஸ்திகத்தைத்தான் ஏற்றியிருக்கிறோம்!

பிரம்மசரிய ஆசிரமம்

உப–சமீபத்தில், நயனம் – அழைத்துக் கொண்டு போகிறது. யாருக்கு ஸமீபத்தில் அழைத்துக் கொண்டு போகிறது? ஒருவனைக் குருவுக்கு ஸமீபத்தில் அழைத்துக் கொண்டு போகிறது தான் உபநயனம். குரு யார்? வேதவித்துக்கள். முதல் ஆசிரமமான பிரம்மசரியத்துக்கு ஒரு குரு; கடைசி ஆசிரமமான ஸன்னியாசத்துக்கு ஒரு குரு. வேத வேதாங்கம் அறிந்தவர்கள் முதல் ஆசிரமத்துக்குக் குரு. வேதம் உள்பட எல்லாவற்றையும் விட்டுப் பிரம்ம ஞானம் அடைந்தவர்கள் கடைசி ஆசிரமத்துக்குக் குரு. வித்யையைத் தெரிந்து கொள்வது முதல் ஆசிரமம். ஞானத்தைத் தெரிந்து கொள்வது கடைசி ஆசிரமம் ★.

உபநயனம் பிரம்மசரியத்துக்கு ஆரம்பம். அதன் முடிவு 'ஸமாவர்த்தனம்'. உபநயனம் முதல் ஸமாவர்த்தனம் வரையில் இருப்பது 'ப்ரஹ்மசர்யம்'. 'ஸமாவர்த்தனம்' என்றால் 'திரும்பி வருகிறது' என்று அர்த்தம். ஓர் இடத்துக்குப் போனால்தான், போன இடத்திலிருந்து திரும்பி வருவது என்பது முடியும். அகத்திலிருந்து குருகுலத்துக்குப் போய் வேத அத்யயனத்தைப் பூர்த்தி பண்ணிவிட்டு, அகத்திற்குத் திரும்பி வருவதுதான் ஸமாவர்த்தனம்.

உபநயனம் பூர்வாங்கம். அங்கம் என்றால் பிரதானம் ஒன்று வேண்டும். பிரதானத்திற்கு அங்கி என்று ஒரு பெயருண்டு. உபநயனம் என்ற அங்கத்துக்கு அங்கியாக இருப்பது ப்ரஹ்மசர்யம். 'ப்ரஹ்மசர்யம்' என்பதற்கு என்ன அர்த்தம்? 'ப்ரஹ்ம' என்ற பதத்திற்கு ஆறு அர்த்தங்கள் இருக்கின்றன. ப்ரஹ்மசர்

★ உபநயன ஸம்ஸ்காரத்தால் வேதமோத அதிகாரம் பெற்று 'பிரம்மசாரி' யாகிறவன் ஆசாரியரிடம் ஒழுக வேண்டிய முறைகளை அருள் உரை. 18-வது புத்தகத்தில் இடம் பெற்றுள்ள 'குருகுல வாஸம்' என்ற உரையில் காணலாம்.

யம் என்ற இடத்தில் 'ப்ரஹ்ம' என்பதற்கு வேதம் என்பது அர்த்தம். வேதத்தை மனப்பாடமாகக் கற்று ஸ்வாதீனப்படுத்தவே ஓர் ஆசிரமம் ஏற்பட்டிருக்கிறது. அதுதான் ப்ரஹ்மசர்யம். அதற்குப் பூர்வாங்கம் உபநயனம். அந்த ஆசிரமத்திற்குக் கடைசிப் பக்ஷமாக ஏற்பட்ட காலம் பன்னிரண்டு வருஷங்கள். ஒரு வேதத்தை ஸாங்கோபாங்கமாக அத்யயனம் பண்ணுவதற்குப் பன்னிரண்டு வருஷங்கள் வேண்டும்.

'பிரம்ம' என்பதற்கு ஆறு அர்த்தங்கள் உண்டென்று சொன்னேன். பிரம்ம என்பது விஷ்ணுவுக்கு ஒரு பெயர். பரமசிவனுக்கும் ஒரு பெயர். பிராமண ஜாதி, தபஸ், பரமாத்ம ஸ்வரூபம் என்பவற்றுக்கும் அந்தப் பெயருண்டு. பிரம்மா என்று நீட்டினால் சதுர்முகனுக்குப் பெயராகிறது!

பிரம்மசரியம் என்பது வேதாத்தியயனம் பண்ணுவதற்காக ஏற்பட்ட ஒரு தீக்ஷை. அதற்குப் பூர்வாங்கமாக ஏற்பட்ட ஒரு காரியம் உபநயனம். பரிஷேசனம் என்று ஜலத்தால் சாதத்தைத் தெளிப்பது எதற்கு? அது போஜனத்திற்கு அங்கம். சாதத்தை அப்படியே சாப்பிட்டுவிடக் கூடாது. ஈச்வரப் பிரஸாதமாக்கிச் சாப்பிட வேண்டும் என்றே முதலில் அதன் மேல் ஜலம் தெளிக்கிறோம். இப்படிச் செய்து விட்டுச் சாப்பிடாமலிருந்தால் எத்தனை அசட்டுத்தனம்? உபநயனம் பண்ணிவிட்டு வேதாத்தியயனம் பண்ணாமலிருப்பது பரிஷேசனம் பண்ணி விட்டுச் சாப்பிடாமலிருப்பதைப் போன்றது! இப்போது அத்தனை பேரும் இப்படி அசடுகளாக இருந்து வருகிறோம்!

உபநயனம் என்கிற பூர்வாங்கத்திற்கும் ஸமாவர்த்தனம் என்கிற உத்தராங்கத்திற்கும் நடுவில் நான்கு வ்ரதங்கள் ஏற்பட்டிருக்கின்றன. நம்முடைய தக்ஷிண தேசத்தில் பெரும்பாலும் அனுஷ்டானத்திலுள்ள க்ருஷ்ண யஜுர் வேதத்தை எடுத்துக் கொண்டால், அவை பிராஜாபத்யம், ஸௌம்யம், ஆக்னேயம், வைச்வதேவம் என்பவை.

எந்த மந்திர ஸித்திக்கும் நியமம் அவசியம் வேண்டும். ஆத்மா கடைத்தேறுவதற்கு மந்திரமயமான வேதம் இருக்கிறது. அதைப் பாடம் பண்ணுவதற்கு ஒரு நியமம் வேண்டும். வேத ஸமூஹம் முழுவதற்கும் ஏற்பட்ட இந்த நியமமே

பிரம்மசரியமாகும். இது தவிர, வேத பாகம் ஒவ்வொன்றுக்கும் தனித்தனி நியமங்கள் இருக்கின்றன. அவ்வளவுக்கும் சேர்த்து மொத்த விரதம் பிரம்மசரியம். தனித்தனிப் பிரிவுக்குத் தனித் தனி நியமங்கள் இருக்கின்றன. வேதத்தை நான்கு காண்ட மாகப் பிரித்திருக்கிறார்கள். அவற்றை நாலு மஹரிஷிகள் பிர வர்த்திப்பித்திருக்கிறார்கள். அந்த மஹரிஷிகளை உத்தேசித்துப் பிரம்ம யஜ்ஞும் பண்ணப்படுகிறது. (பிரம்மயஜ்ஞும் என்பதற்கு வேதயஜ்ஞும் என்பதுதான் அர்த்தம்). ஒவ்வொரு காண்டத் திற்கும் தனித்தனியாக ஒரு விரதம் உண்டு. பிரம்மசரிய ஆசிர மத்தின்போது ஒவ்வொரு காண்டத்தை அத்யயனம் பண்ணு கிறபோது அதற்கு ஏற்பட்ட விரதத்தையும் பண்ண வேண்டும். பிராஜபத்ய காண்டத்திற்கு ஒரு விரதம் ஏற்பட்டிருக்கிறது. அது பிராஜாபத்யம். அப்புறம் ஸௌம்ய விரதம், பின்பு ஆக்நேய விரதம், அப்புறம் வைச்வதேவ விரதம் செய்ய வேண்டும். நான்கு காண்டங்களும் முடிந்த பின்பு குருவினு டைய அனுஜ்ஞை (அனுமதி)யின் மேல் ஸமாவர்த்தனம் பண்ணிக் கொள்ள வேண்டும் (வீட்டுக்குத் திரும்பிச் செல்லும் ஸம்ஸ் காரத்தைப் பண்ணிக்கொள்ள வேண்டும்).

முன்பு சொன்ன நான்கு காண்ட விரதங்களும் கிருஷ்ண யஜுர் வேதத்துக்கு ஏற்பட்டவை. ரிக்வேதத்துக்கு மஹா நாம்னி விரதம், மஹா விரதம், உபநிஷத் விரதம், கோதான விரதம் ஆகிய நான்கு விரதங்கள் உண்டு. இப்படி ஒவ்வொரு வேதத்துக்கும் தனித்தனி விரதங்கள் இருக்கின்றன. கிருஷ்ண யஜுர் வேதமே அதிகம் பிரசாரத்திலிருப்பதால் அதை முதலில் சொன்னேன்.

குருகுல வாஸத்தை முடிக்கும்போது செய்யும் ஸமாவர்த் தனத்திற்கு 'ஸ்நானம்' என்றும் ஒரு பெயர் உண்டு.. அதைச் செய்து கொண்டவனுக்கு ஸ்நாதகன் என்று பெயர்.

எல்லாரும் தம் தம் வேதத்தையும் வித்யைகளையும் அத்யய னம் பண்ண வேண்டும். ஆவணி அவிட்டம் வருகிறது. அன்று உபாகர்மா பண்ணுகிறோம். அன்று வேதத்தில் புது பாகம் ஆரம்பித்துக் கொள்ள வேண்டும். தை மாஸம் பூர்ணிமையில் உத்ஸர்ஜனம் (முடித்தல்) பண்ண வேண்டும். ஆவணி மாதத்தில் ஆரம்பித்துத் தை மாதத்தில் விட்டுவிட வேண்டும். அதாவது

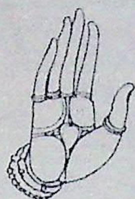
ஏறக்குறைய தக்ஷிணாயன ஆறு மாதத்தில் வேதாத்யயனம் பண்ண வேண்டும். மற்ற ஆறு மாதங்களில் வேதத்தின் ஆறு அங்கங்களைத் தெரிந்து கொள்ள வேண்டும்.

வேதாத்யயனம் செய்யும்பொழுது அந்த அந்தக் காண்டத்துக்கு ஏற்பட்ட தனி நியமத்தோடும் பிரம்மசரியத்துக்கு ஏற்பட்ட பொது நியமத்தோடும் பண்ணினால்தான் மந்திர ஸித்தி உண்டாகும். நாம் ஒன்றும் பண்ணுவதில்லை. 'உபயோகம் இல்லை' என்று மட்டும் சொல்லுகிறோம். கல்யாணத்துக்கு முன்பு 'வ்ரதம்' என்று ஒரு பெயர் வைத்து ஒரு மணி நேரத்துக்குள் எல்லா ஸம்ஸ்காரங்களையும் சுருக்கி அர்த்தமே தெரியாமல் கிடுகிடு என்று பண்ணுகிறோம். அதுவாவது இருப்பதனால் இந்த உபன்னியாஸம் பண்ண நேரிட்டது!

வேதத்தை ஸ்வீகரிப்பதற்கு ஒருத்தனை அர்ஹனாக்கி (அருகதை உள்ளவனாக்கி) அதன் மூலம் லோகம் முழுவதற்கும் நல்ல திவ்ய சக்திகளைப் பரப்புகிற பரம ச்ரேஷ்டமான கர்மாவான உபநயனத்தின் பெருமையை அறிந்து அதை உரிய காலத்தில் பண்ண வேண்டும்.

த்வி-ஜன் – இருபிறப்பாளன் – எனப்படும் பிராமண, க்ஷத்ரிய, வைச்யர்கள் லோகோபகாரமான இரண்டாவது பிறப்பை அடைவது அவர்கள் எப்போது வேதத்தைக் கற்கத் தகுதி பெறுகிறார்களோ அப்போதுதான். இந்தத் தகுதியை அவர்கள் பெறுவது உபநயன ஸம்ஸ்காரத்தில்தான். இதைக் காலாகாலத்தில் செய்ய வேண்டியது பெற்றோர் கடமை.

இப்போது இம்மாதிரி விஷயங்களில் சாஸ்திரங்கள் ரொம்பவும் அனாதரவு செய்யப்படுகின்றன. ஒவ்வொன்றுக்கும் சாஸ்திரத்தைப் பார்த்துச் செய்து வந்த நம் தேசத்தில் இப்போது நிலைமை அடியோடு மாறிவிட்டது!

சாஸ்திர விதியும், பொது வழக்கும்

இதிலே ஒரு வேடிக்கை, அல்லது பெரிய கஷ்டம், தர்ம சாஸ்திரங்களில், ஸூத்ரங்களில் சொல்லியுள்ள ரூல்களை மனம் போனபடி மீறுகிறபோதே, அங்கங்கே எப்படியோ பழக்கத்தில் வந்துவிட்ட சில விஷயங்களைப் பெரிய சாஸ்திர ரூல் மாதிரி நினைத்துக் கொண்டு அனுஸரித்து வருகிறார்கள். உதாரணமாக அக்காள் கல்யாணத்துக்கு இருக்கும்போது தம்பிக்குப் பூணூல் போடக் கூடாது; ஒரே ஸமயத்தில் மூன்று பிரம்மசாரிகள் ஒரு வீட்டில் இருக்கக் கூடாது என்கிறது போன்ற காரணங்களைச் சொல்லிக் கொண்டு, பிள்ளைகளுக்கு உரிய காலத்தில் உபநயன ஸம்ஸ்காரம் செய்விக்காமல் இருக்கிறார்கள். ஆதாரமான தர்ம சாஸ்திரங்களில் விதிக்கப்பட்டிருக்கிற வயசு வரம்பை இம்மாதிரி லௌகிகமான வழக்கங்களை முன்னிட்டு மீறுவது ஸரியல்ல. இம்மாதிரி வழக்கங்கள் லௌகிகமான ஸௌகரியத்தை முன்னிட்டோ, 'ஸெண்டிமெண்ட்' என்கிறார்களே, அந்த மன உணர்ச்சியை முன்னிட்டோதான் ஏற்பட்டிருக்கக் கூடும். தர்ம சாஸ்திரத்தை மீறாமல் இவற்றையும் கடைப்பிடிப்பதில் தவறில்லை. ஆனால் ஆதாரமான ரூலை மீறி இவற்றையே பெரிய சாஸ்திரமாக நினைத்து அனுஸரிப்பது அயுக்தமானது.

ஆபஸ்தம்ப ரிஷி தம்முடைய தர்ம சாஸ்திரத்தின் முடிவில், 'நான் இதில் சொன்னதோடு எல்லா விதிகளும் முடிந்து விட்டன என்று அர்த்தம் இல்லை. இன்னும் அனேகம் உள்ளன. அவை குலப் பழக்கத்தாலும், பிரதேசப் பழக்கத்தாலும் (தேசாசாரத்தாலும்) ஏற்பட்டிருப்பவை. இவற்றை ஸ்திரீகளிடமிருந்தும், நாலாம் வர்ணப் பொது ஜனங்களிடமிருந்தும் கேட்டுத் தெரிந்து கொண்டு அனுஷ்டியுங்கள்' என்று சொல்லி

யிருப்பது வாஸ்தவம்தான். ஆனால் இப்படிச் சொன்னவை, அவர் தர்ம சாஸ்திரத்தில் சொன்னதற்கு அதிகப்படியாக (additional-ஆக) ஜனங்களின் பழக்கத்தில் வந்தவற்றைத்தான் குறிப்பிடுமே ஒழிய, அவர் சொன்னதற்கு முரணாக (contrary-ஆக) உள்ள பழக்கங்களையல்ல. அதாவது சாஸ்திரத்தில் இருப்பனவற்றோடுகூட, அவற்றுக்கு முரணில்லாத குலாசார, தேசாசாரங்களையும் பின்பற்ற வேண்டுமே ஒழிய, சாஸ்திரப் பிரமாணத்தை விட்டுவிட்டு, அதற்கு மாறுதலாக ஏற்பட்டு விட்ட பழக்கங்களைக் கடைப்பிடிப்பது என்று வைத்துக் கொள்ளக் கூடாது!

உபநயன ஸம்ஸ்காரத்தை எந்தக் காரணத்தை முன்னிட்டும் தள்ளிப் போடவே கூடாது. கல்யாணத்திலே பண சம்பந்தத்தைக் கொண்டு விட்டு அதற்காகக் கால தாமஸம் பண்ணுவது தப்பு. சாஸ்திர விரோதமானது என்பது ஒரு பக்கம் இருக்கட்டும். அதைப்பற்றிப் பின்னால் விவாஹ ஸம்ஸ்காரத்தில் சொல்லுகிறேன். கல்யாணத்திலாவது தவிர்க்க முடியாமல் 'ஷோ' அம்சங்கள் சேர்ந்து விட்டன எனலாம். நாம் வேண்டாமென்றாலும் பிள்ளை அகத்தார் வேண்டும் என்றால் இந்த ஆடம்பரங்களைப் பண்ணித்தான் ஆக வேண்டும். இதற்குப் பணம் சேர்க்க வேண்டும். இதற்காகக் கால தாமஸம் பண்ண வேண்டியிருக்கிறது. அதோடுகூடக் கல்யாணம் என்பதில் வரன் என்று ஒருத்தனைத் தேடிப் பிடித்து, நமக்கு அவனைப் பிடித்து, அவன் வீட்டாருக்கும் நம் ஸம்பந்தம் பிடிக்க வேண்டியதாக இருக்கிறது. வரன் வேட்டையில் காலம் செலவிட வேண்டியதாகிறது.

பூணூல் விஷயம் இப்படியில்லை. இதை ஏன் ஆடம்பரமாகப் பண்ணவில்லை என்று எந்த ஸம்பந்தியும் நம்மை நிர்பந்திக்கப் போவதில்லை! மாப்பிள்ளை தேடுகிறதுபோல் இதில் வெளியே யாரையோ தேடிப்போய் பரபஸ்பர ஸம்மதத்தைப் பெற வேண்டியதும் இருக்கவில்லை. ஆதலால் உரிய காலத்தில் ஒரு பிள்ளைக்குப் பூணூல் போடாமலிருப்பதற்கு எந்த ஸமாதானமும் சொல்வதற்கில்லை; அதை எந்த விதத்திலும் மன்னிப்பதற்கேயில்லை!

மூலாதாரம் வீணாகக் கூடாது

குழந்தைக்கு உடம்புக்கு (நோய்) வந்தால் மருந்து வாங்கித் தராமலிருந்தால் எத்தனை தப்போ, அதைவிடத் தப்பு உரிய வயசில் உபநயனம் பண்ணி அவனுக்கு ஆத்ம க்ஷேமமாகவும், அவன் மூலமாக லோகத்துக்கு க்ஷேமமாகவும் இருக்கிற காயத்ரீ உபதேசத்தைக் கொடுக்காமலிருப்பது. வெறும் (vanity,) ஜம்பத்துக்காக இப்போது பூணூல் என்றால் அதை ஒரு குட்டிக் கல்யாணம் போலப் பண்ணுவது என்று வைத்துக் கொண்டு இந்தச் செலவை எவ்வளவு தள்ளிப் போடலாமோ அப்படிச் செய்வதற்காகக் காலம் கடத்துவதை எவ்வளவு கண்டித்தாலும் போதாது!

இதற்காக மடத்தில் என்ன வேண்டுமானாலும் செய்யத் தயாராயிருக்கிறோம். 'மாஸ்' உபநயனம் என்று இப்போது பலருக்குச் சேர்த்துப் பூணூல் போட்டு வைக்கிறோம். இன்னும் அனேக தர்ம ஸ்தாபனத்தினர் அனேக ஊர்களில் இப்படி கோஷ்டிப் பூணூல் நடத்தி வருகிறார்கள். எல்லோருக்கும் காயத்ரீ பொதுவானதுதான். ஸ்மார்த்த-வைஷ்ணவ-மாத்வ மத பேதமில்லாமல் எல்லா ஜாதிப் பிள்ளைகளுக்காகவும் 'மாஸ்' உபநயனம் செய்து வைக்கப்படுகிறது. ஓரளவு திருப்திப்படும் படி இது நடந்து வருகிறது. இன்னும் நன்றாகப் பலத்து விருத்தி அடைய வேண்டும்.

வசதியில்லாதவர்களுக்குத்தான் மாஸ்-உபநயனம் என்று நினைத்து, வசதியுள்ளவர்கள் அதில் சேராமல், தாங்களாகத் தனியாகவும் உபநயனம் பண்ணாமலிருந்து வருகிறார்கள். இந்த உத்தமமான ஸம்ஸ்காரத்தில் 'வசதி' என்ற வார்த்தைக்கு இடமேயில்லை. திரவிய ஸம்பந்தமில்லாத இந்தக் கர்மாவை இப்படியாக்கி வேதாப்பியாஸத்துக்கு மூலாதாரமான காரியத்தை வீணாக்கியிருக்கிறது!

உபநயனத்தோடு காயத்ரீ தீர்ந்தது, மறுநாளிலிருந்தே கிரிக்கெட்டும், ஸினிமாவும், கட்சி மீட்டிங்கும்தான் என்று ஆகிவிடாமல் உபநயனப்பிள்ளை தொடர்ந்து ஸந்தியா வந்தனம் செய்யும்படியாக மாதாபிதாக்கள் கண்டிப்புடன் பார்த்துக் கொள்ள வேண்டும். அவர்களே கிளப், ஸினிமா, மீட்டிங், ரேஸ் என்று போகிறபோது நான் சொல்வது என்ன பலன் தரும் என்று எனக்கே தெரியவில்லை. தாங்கள்தான் வீணாகப் போயாயிற்று, குழந்தைகளாவது உருப்படட்டும் என்றுதான் இதைச் செய்ய வேண்டும். ஆனால், 'எனக்குச் சொல்ல வருகிறாயே! நீ என்ன பண்ணுகிறாய்?' என்று பிள்ளையே மாதாபிதாக்களிடம் திருப்பிக் கொண்டுவிட்டாலும் கஷ்டந்தான்!

இப்படிப்பட்ட ஒரு துர்த்தசையில் நான் உங்கள் 'டய'த்தை 'வேஸ்டா'க்கிக் கொண்டு, 'சொல்லவேண்டியது என் கடமை' என்பதற்காகச் சொல்லிக் கொண்டிருக்கிறேன்!

நீங்கள் எப்படிச் செய்வீர்களோ, அல்லது செய்யாமலே தான் போவீர்களே, எனக்குத் தெரியாது – நான் உங்களுக்குச் சொல்ல வேண்டியது என்று இந்த மடம் எனக்குப் போட்டிருக்கிற ஆக்ஞையை நான் நிறைவேற்றியாக வேண்டும்! அந்த ஆக்ஞை, 'வேத அத்யயனத்துக்கு அதிகாரமுள்ள எல்லாப் பசங்களுக்கும் உரிய காலத்தில் உபநயனம் செய்விக்கப்பட வேண்டும்; அதற்கப்புறம் அவர்கள் விடாமல் ஸந்தியாவந்தனமும், தினமும் ஒருமணியாவது வேத வித்யாப்யாஸமும் பண்ண வேண்டும்' என்று தகப்பனார்களுக்குச் சொல்வது தான்!

பிரம்மசாரியின் லக்ஷணம்

ஒவ்வொரு நாளும் பிரம்மசாரிகள் அக்னி காரியம், அதாவது ஸமிதாதானம் (சுள்ளிகளை மந்திரபூர்வமாக ஹோமம்) பண்ண வேண்டும். பிக்ஷாசர்யம் (பிக்ஷை எடுத்தல்) செய்ய வேண்டும். அலவணமாக (உப்பில்லாமல்)ச் சாப்பிட வேண்டும். பிரம்மசாரிகளில் பிராமணன் பலாச (புரச) தண்டமும், க்ஷத்திரியன் அச்வத்த (அரசு) தண்டமும், வைசியன் அத்தி தண்டமும் வைத்துக் கொள்ள வேண்டும். 'ச்ருத தாரண'த்துக்காகத் தண்டம் வைத்துக் கொள்ள வேண்டும். அதாவது எதை அத்யயனம் பண்ணுகிறானோ அதைக் கெட்டியாக இருத்திக் கொள்ளுவதற்கு அப்படிச் செய்ய வேண்டும். இடிதாங்கி, ஏரியல் என்றெல்லாம் இல்லையா? அப்படி மனுஷ்யனுக்கானது இந்தத் தண்டம். இடிதாங்கி scientific (விஞ்ஞான பூர்வமானது) என்றால் தண்டமும் scientificதான். வேதத்திலுள்ள எல்லா மந்திரங்களும் மறவாமல் மனத்தில் இருக்கும்படிப் பாதுகாக்கத் தண்டம் வேண்டும். வேத மந்திர சக்தியைத் தாரணம் பண்ணுவதற்கு அந்தத் தண்டத்திற்கு ஒரு சக்தி இருக்கிறது. வேதநிதி அகலாமல் இருக்க அதை வைத்துக் கொள்ள வேண்டும். பிரம்மசாரி மேலே கிருஷ்ணாஜினம் (மான்தோல்) போட்டுக் கொள்ள வேண்டும். மேல் வேஷ்டி போட்டுக் கொள்ளக் கூடாது. எலெக்ட்ரீஷியன் மரத்தின் மேல் நிற்க வேண்டும்; ரப்பர் gloves போட்டுக் கொள்ள வேண்டும் என்கிற மாதிரி ஆத்மிக மின்ஸாரத்துக்குப் பெரியவர்கள் இந்த விதிகளைக் கொடுத்திருக்கிறார்கள்!

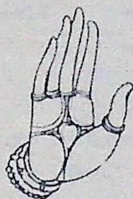
இப்பொழுது நாம் ஒரு நாள் உபாகர்மாவைத்தான் பண்ணுகிறோம். அப்புறம் தொடர்ந்து வேதம் படிப்பதில்லை. உத்ஸர்ஜனமும் (ஒரு வேதப் பகுதியைப் படித்து முடிப்பது) பண்ணுவதில்லை. அது பண்ணாததற்குப் பிராயச்சித்தமாகக்.

'காமோகார்ஷீத்' ஜபம் பண்ணுகிறோம்; 'நான் பாபம் பண்ண வில்லை; காமம் பண்ணியது, கோபம் பண்ணியது; என்னிடம் வராதே; நமஸ்காரம் பண்ணுகிறேன்!' என்று சொல்லுகிறோம். அந்த மந்திரத்துக்கு அதுதான் அர்த்தம். உத்ஸர்ஜனம் பண்ணி னால் இந்த ஜபம் அவசியம் இல்லை.

கால நியமம், விரத நியமம், ஆஹார நியமம் முதலிய வற்றை அனுஷ்டிப்பது பிரம்மசரியம். அத்யயனத்தில் ஸ்வர லோபம், வர்ண லோபம் முதலான உச்சாரணத் தப்புகள் ஏற் படக்கூடும். இதற்குப் பிராயச்சித்தமாக ஆவணியவிட்டத் தன்று எள்ளு மாத்திரம் சாப்பிட்டு அன்று முழுதும் பட்டினி இருந்து மறுநாள் 1008 ஸமித்தால் காயத்ரி ஹோமம் பண்ண வேண்டும். ஒவ்வொரு வருஷமும் பண்ண வேண்டும். இப் பொழுது ஹோமமாக பிரதம சிராவணக்காரர்கள் (தலைப் பூணூல் பையன்கள்) மட்டும் பண்ணுகிறார்கள். மற்றவர்கள் ஹோமமின்றி ஜபம் மாத்திரம் செய்கிறார்கள். இப்படியின்றி எல்லாருமே ஹோமம் செய்ய வேண்டும். வெறும் ஜபம் பண் ணினால் தூக்கம் வருகிறது. அதனால் லோபம் வருகிறது. ஒரு காரியம் இருந்தால் தூக்கம் வராது. அதற்காகவாவது ஸமித்தி னால் ஹோமம் பண்ணலாம். பலாச ஸமித்தால் பண்ண வேண் டும். இல்லாவிட்டால் அச்வத்த ஸமித்தால் பண்ண வேண்டும். கடைசிப் பக்ஷம் தர்ப்பையினாலாவது பண்ண வேண்டும்.

பிரம்மசாரி சாப்பிடுவதற்குக் கணக்கு இல்லை. வயிறு நிறையச் சாப்பிடலாம். ஆனாலும் நாக்கு ருசியைக் குறைக்க வேண்டும். இவன் இஷ்டப்படியான சமையலாக இருக்கக் கூடாது, பிக்ஷையில் எது கிடைக்கிறதோ அதையே சாப்பிட வேண்டும் என்பதும், இவனை பிக்ஷ எடுக்க வைத்ததற்கு ஒரு காரணம். மூல காரணம், பிச்சை எடுப்பதால் இவனுக்கு விநயம் ஏற்படும் என்பதே. ருசி பார்க்கக் கூடாது என்றாலும் ஆஹாரத்தின் அளவுக்குக் கட்டுப்பாடு இல்லை. பிரம்மசாரி வயிறாறச் சாப்பிட வேண்டும். பட்டினி முதலிய உபவாஸங் களைப் பிரம்மசாரிக்கு சாஸ்திரங்கள் விதிக்கவில்லை. வளர்கிற பருவத்தில் அவன் புஷ்டியாக இருக்க வேண்டும். அதே ஸமயம் ஸ்த்வ குணத்தோடு, முரடாக இல்லாமல் இருக்க வேண்டும். குரு சிச்ருஷை இப்படிப்பட்ட ஸத்வ குணத்தை ஊட்டவே ஏற்பட்டது.

தனது வேத சாகையையும், சதுர்தச வித்யைகளில் மற்றவற்றையும் பன்னிரண்டு வருஷக் குருகுல வாஸத்தில் கற்றுத் தேற வேண்டும். பிறகு ஸமாவர்த்தனம் பண்ணிக் கொண்டு அகத்துக்குத் திரும்பிப் போய் விவாஹம் செய்து கொள்ள வேண்டும்.

நைஷ்டிக பிரம்மசரியம்; இல்லற வாழ்க்கை

ஸமாவர்த்தனம் பண்ணிக் கொள்ளாமல் குருவிடத்திலேயே இருந்து வாழ்க்கை முழுவதையும் அவருக்கே அர்ப்பணம் பண்ணி அவர் போன பிறகும் பிரம்மசாரியாகவே வாழ்நாள் முழுவதும் இருப்பதும் உண்டு. இதற்கு 'நைஷ்டிக பிரம்மசர்யம்' என்று பெயர். பீஷ்மர், ஆஞ்ஜநேயர் முதலியவர்களை நைஷ்டிக பிரம்மசாரிகள் என்று சொல்லியிருக்கிறது. ஆனால் இது கலியில் விசேஷமாகச் சொல்லப்படவில்லை.

இயற்கை தர்மத்தை அனுஸரித்து பிரம்மசாரியானவன் ஸமாவர்த்தனம் பண்ணிக் கொண்டு அப்புறம் விவாஹம் செய்துகொண்டு இல்லறம் நடத்த வேண்டும் என்பதுதான் பொது தர்மம். பிரகிருதிக்கு எதிர் நீச்சல் போடுவது கஷ்டம். அதன் போக்கிலேயே போய், ஆனாலும் அதிலேயே முழுகிப் போய்விடாமல் கரையைப் பிடிக்க வேண்டும். அதனால்தான் தர்மமாகக் கார்ஹஸ்தியம் (இல்லறம்) வகித்து அப்புறமே கொஞ்சம் விடுபட்டு வானப்ரஸ்தம், அதற்கும் அப்புறம் பூர்ண ஸன்னியாஸம் என்று விதித்திருக்கிறது. Nature-ஐ violent-ஆக எதிர்த்துப் போனால் ஹானிதான் உண்டாகும் என்பதால் இப்படி வைத்திருக்கிறது. நைஷ்டிகப் பிரம்மசாரியாக இருப்பேன், ஸன்னியாஸியாக இருப்பேன் என்று நல்ல வாலிபத்திலேயே நினைத்துக் கொண்டிருந்துவிட்டு அப்புறம் பிரகிருதி வேகத்திலே இழுக்கப்பட்டு அந்த ஆச்ரமத்துக்கு விரோதமாக நடந்து கொண்டு விட்டால் மஹத்தான பாபமாகிறது. இதுவே கிருஹஸ்தனுக்குப் பாபமாக இல்லாமல் பிரகிருதி தர்மமாக

அனுமதிக்கப்பட்டிருக்கிறது.

எந்த ரூல் இருந்தாலும் எக்ஸெப்ஷன் (விலக்கு) உண்டு. நல்ல திட சித்தமும் பக்குவமும் பூர்வ ஜன்ம ஸம்ஸ்கார பலமும் இருப்பவர்கள் நைஷ்டிகப் பிரம்மசாரிகளாக இருக்கலாம். ஒரு முந்நூறு வருஷத்துக்குள் ஸமர்த்த ராமதாஸ் ஸ்வாமிகள் அப்படித்தான் இருந்து கொண்டு முகம்மதியப் பிரவாகத்தையே சிவாஜி மூலம் முறியடித்து, நம் தர்மத்தை ஆழமாக நிலை நாட்டினார். நைஷ்டிகப் பிரம்மசாரியான ஆஞ்ஜனேயரின் அம்சம் அவர்.

வேத தர்மத்தை மறுபடி ஸ்தாபிப்பதற்காகப் பரமேச்வர அவதாரமாக வந்த ஸ்ரீ சங்கர பகவத் பாதர்கள் தம் சொந்த வாழ்க்கையிலே பிரம்மசரியத்திலிருந்து நேரே ஸன்னியாஸத்துக்குப் போனது மட்டுமின்றி, ஸுரேச்வரர் தவிர அவரது மற்ற மூன்று பிரதம சிஷ்யர்களான பத்மபாதர், ஹஸ்தாமலகர், தோடகர் என்ற மூன்று பேருக்கும் பிரம்மசரியத்திலிருந்தே நேராக ஸன்னியாஸ ஆச்ரமம் கொடுத்திருக்கிறார். (சங்கர) மடத்திலும் பிரம்மசாரிகளே நேரே ஸன்னியாஸம் வாங்கிக் கொண்டு பீடாதிபதிகளாக இருக்க வேண்டும் என்ற விதி அனுஸரிக்கப்படுகிறது. அதனால் எல்லாரும் கிருஹஸ்தாச்ரமம் வகித்துத்தான் ஆகவேண்டும் என்றில்லை என்று தெரிகிறது. ஆனால் இப்படிப்பட்ட பக்குவம் ரொம்ப அபூர்வமானவர்களுக்கே இருக்கும். விவாஹமும், பஞ்ச மஹா யக்ஞங்களும், தலைக்கு ஏழேழாக உள்ள பாக-ஹவிர்-ஸோம யக்ஞங்கள் இருபத்தியொன்றும் நைஷ்டிகப் பிரம்மசாரிகளுக்கும், நேரே பிரம்மசரியத்திலிருந்து துரீயாச்ரமத்துக்கு (நாலாவது ஆசிரமமான துறவறத்துக்கு)ப் போனவர்களுக்கும் இல்லாமல் போகிறது. அதாவது நாற்பதுஸம்ஸ்காரத்தில் பேர் பாதிக்கு மேல் அவர்களுக்கு இல்லாமல் போகிறது. இவை இல்லாமலே அந்தஃகரணம் சுத்தியடைகிற அளவுக்கு அவர்கள் பக்குவமாகியிருக்க வேண்டும். அதனால் இதை 'எக்ஸெப்ஷனல் கேஸ்'கள் (விதிவிலக்கானவை, அசாதாரணமானவை) என்றே சொல்ல வேண்டும்.

தஹனம் என்று எப்போது ஒரு கிரியை சாஸ்திரத்தில் சொல்லியிருக்கிறதோ, அப்போது நம் மதப்படி எல்லோரும்

கடைசியில், நல்ல விருத்தாப்பியத்தில்கூட, ஸன்னியாஸம் வாங்கிக் கொள்ள வேண்டும் என்று விதிக்கவில்லை என்றே அர்த்தம் என்று ஒரு கட்சி சொல்வதுண்டு. பிரம்மசர்யம், கிருஹஸ்தாச்ரமம், வானப்ரஸ்தம், ஸன்னியாஸம் என்ற நாலு ஆசிரமங்களை ஒவ்வொருவரும் வரிசையாக அனுஷ்டித்தேயாக வேண்டும் என்றால் வாஸ்தவமாகவே தகனக்ரியை இருக்க முடியாதுதான்! ஸன்னியாஸியை தகனம் செய்யாமல் புதைக்கத் தானே சொல்லியிருக்கிறது? அதனால் பக்குவிகளுக்கே ஸன்னி யாஸம்; மற்றவர்களுக்கு இல்லை - கிழ வயஸில்கூட இல்லை - என்று சொன்னால் இந்த வாதத்தைத் தப்பு என்று சொல்ல முடியவில்லை.

ஸன்னியாஸம் வாங்கிக் கொள்கிற அளவுக்கு வயசு ஆகாமல், சின்ன வயசிலேயே செத்துப் போனவர்களை உத்தேசித்துத் தான் தஹனக் கிரியையைச் சொல்லியிருக்கிறது என்று நினைப் பதற்கு ஆதாரம் எதுவும் இல்லை. அகால மரணமாகவோ அல்பாயுஸாகவோ இல்லாமல் கால மிருத்யுவாக, நன்றாக வயஸாகிச் செத்துப் போகிறவர்களையும் உத்தேசித்ததாகத் தான் தகனக்கிரியை, அப்புறம் செய்யும் பித்ரு காரியங்கள் ஆகியன இருக்கின்றன. ஆகையால், அத்தனை வயசிலும் அவர் கள் ஸன்னியாஸம் வாங்கிக் கொள்ளாமலிருப்பதை சாஸ்திரம் அங்கீகரிப்பதாகத்தானே ஏற்படுகிறது?

நல்ல ஞான வைராக்யத்தில் பிடிப்பு ஏற்பட்டவர்கள் கிருஹஸ்தாச்ரமம் ஆனபின் குடும்பப் பொறுப்புகளை விட்டுக் காட்டிலே போய் வைதிகக் காரியங்களை மட்டும் பண்ணிக் கொண்டிருக்க வேண்டும். பிள்ளை குட்டிகளையும், சொத்து சுதந்திரங்களையும் விட்டுவிட்டுப் பத்தினியை மட்டும் அழைத் துக்கொண்டு காட்டுக்குப் போய்விட வேண்டும். பத்தினி எதற்கு என்றால் இந்திரிய ஸுகத்துக்காக அல்ல. பின்னே எதற்கு என்றால் அக்னி கார்யங்களைப் பத்தினிகூட இருந்தால் தான் பண்ண முடியும் என்பதற்காகவே, யாகாதிகளையும் ஔபாஸனையையும் பண்ணும்பொருட்டே அவளை அழைத் துக் கொண்டு போக வேண்டும். இதுதான் வானப்ரஸ்தம் - வனத்தில் போயிருப்பது என்று அர்த்தம். வீடு வாசலையும், உறவுக்காரர்கள், அவர்களுடைய காரியங்கள் ஆகியவற்றையும்

விடுகிற பக்குவம் முதலில் வர வேண்டுமாதலால் வான ப்ரஸ்தம் ஏற்படுகிறது. அப்புறம் வைதிகக் காரியத்தையும் விட்டுவிட்டு ஆத்மா என்ன, பரமாத்ம ஸத்யம் என்ன என்று தெரிந்து கொள்வது ஒன்றிலேயே நாட்டம் வலுத்தபின் குரு முகமாக ஸன்னியாஸம் வாங்கிக் கொள்ள வேண்டும். பத்தினி யையும் வேதகர்மாக்களையும் விட்டு விட்டு குருமுகமாக ஸன்னியாஸ ஆச்ரமம் பெற்றுப் பரமாத்ம ஸத்யத்தையே ஸதா வும் சிந்தித்துத் தியானித்து, அதை அனுபவத்தில் தெரிந்து கொண்டுவிட வேண்டும். 'அந்த ஸத்யம்தான் தானும்; லோக மெல்லாம் அதன் பொய் விளையாட்டுதான்' என்ற அனுபவம் ஏற்பட்டு, சரீரத்துக்கும் மனஸுக்கும் அதீதமான பரம ஸத்ய மாக இருந்துகொண்டிருப்பதுதான் மோக்ஷம். பிராரப்தப்படி (முன்வினைப் பயன்படி) சரீரம் இருக்கிற மட்டும் இருந்து விட்டு அப்புறம் மரணம் அடைந்துவிடும். ஆனால் அதைப் பற்றி அனுபவ ஞானியான ஸன்னியாஸிக்கு ஒரு பொருட்டும் இல்லை. வெளி உலகத்தின் பார்வையில், இது வரைக்கும் தேகத்தில் வாழ்ந்த போதே முக்தி நிலையில் இருந்த ஜீவன் முக்தன், தேகம் போய் விதேஹ முக்தனாகிறான் என்று சொல் வது வழக்கம். அவன் நேரே குணம் குறியற்ற பரமாத்மத் தத்வ மாகி விடுகிறவன்.

கல்யாணம் பண்ணிக் கொள்ளாமலே ஸன்னியாஸி ஆகிற வன்; கல்யாணம் பண்ணிக் கொண்டு நாற்பது ஸம்ஸ்காரங் களையும் முறைப்படி ஒன்றும் விட்டுப்போகாமல் பண்ணி, அதோடு அஷ்ட குணங்களையும் கைக் கொண்டு கடைசியில் ஸன்னியாஸம் வாங்கிக் கொள்கிறவன் - ஆகிய இருவரும் இப் படித்தானே பரமாத்மத் தத்வமாக ஆகிவிடுகிறார்கள்.

ஸன்னியாஸம் வாங்கிக் கொள்ளாமலே கடைசி வரை எல்லா ஸம்ஸ்காரங்களையும் அஷ்ட குணங்களையும் அனுஷ் டித்தவனின் கதை என்ன? செத்துப் போன பின் இவன் கதி என்ன? இவனுக்குத்தானே தஹனம் சொல்லியிருக்கிறது? லோகத்தில் பொதுவாக ரொம்ப ஜாஸ்தி இருக்கிறவனும் இவன்தானே? இவன் செத்தபின் என்ன ஆகிறான்?

ஸ்ரீ சங்கர பகவத்பாதாள் இவன் பரமாத்மத் தத்வத்தோடு அத்வைதமாகக் கரைந்து விடுகிறான் என்று சொல்லவில்லை.

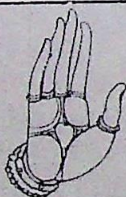
கடைசி வரையில் எல்லாவற்றையும் விட்டுவிட்டு, பரமாத்மா ஒன்றையே பிடித்துக் கொள்ள வேண்டும் என்ற ஆர்வம் பெரிய தாபமாக இவனுக்கு வரத்தானே இல்லை? அது வந்து விட்டால் யாரும் பிடித்து வைக்க முடியாது. அது வராததால் தான் இவன் ஸன்னியாஸியாக ஓடவில்லை. ஆகையால் இவன் அத்வைத முக்தி அடைவதில்லை. ஆனாலும் சாஸ்திரத்தை நம்பி அதன்படியே கர்மாக்களைப் பண்ணி சித்தத்தை நன் றாகச் சுத்தம் பண்ணி, லோக க்ஷேமத்தையும் உண்டாக்கியிருக் கிறானல்லவா? அதனால் இவன் குணமும் குறியுமில்லாத பரமாத்மாவுடன் ஒன்றாகா விட்டாலும், அதே பரமாத்மா குணம் குறிகளோடுகூட லோகங்களை நிர்வகிக்கிற ஈச்வரனாக இருக்கிற பரம உத்தமமான ஸன்னிதானத்தை அடைகிறான். ஹிரண்யகர்ப்ப ஸ்தானம் என்று அது சொல்லப்படுகிறது. பிரம்ம லோகம் என்பது அதுதான். பரமாத்மாவிலேயே கரைந்து ஒன்றாகி விடாமல், வெளியே இருந்து கொண்டிருந் தாலுங்கூட, அவரை ஸதாவும் அனுபவித்துக் கொண்டிருப் பதால் அந்த ஸ்தானத்தில்கூட எப்போதும் ஆனந்தமாகவே இருக்கும். ஒரு குறையும் இருக்காது. அப்படியானால் இதையும் மோக்ஷம் என்று சொல்ல வேண்டியதுதான். ஒரு குறையில்லை, ஒரு துக்கம் இல்லை, எப்போதும் ஈச்வர ஸான்னித்யம். இதற்கு மேல் என்ன வேண்டும்? இப்படிப்பட்ட நிலையைத் தான் ஸம்ஸ்காரங்களையும் செய்துவிட்டு ஸன்னியாஸியா காமலே இறந்தவன் அடைகிறான்.

அவன் இதற்கு மேல் ஒன்றும் கேட்க மாட்டான். ஆனா லும் அந்த ஈச்வரன் தானும் ஒரு காலத்தில் இந்த லோக வியாபாரத்தையெல்லாம் நிறுத்திவிட்டு, லோகங்களையெல் லாம் மஹாப் பிரளயத்தில் கரைத்துவிட்டு, குணம் குறி இல்லாத பரமாத்ம ஸத்யமாக மட்டுமே ஆகிவிடுவான். அப்போது அதுவரை அவனுடைய ஸன்னிதானத்திலிருந்த ஜீவர்களும் அவனோடுகூடப் பரமாத்மாவோடு பரமாத்மா வாக அத்வைத முக்தி அடைந்து விடுவார்கள்!

மஹாப் பிரளயத்தில் ஸகல ஜீவராசிகளும்தான் – அனுஷ் டானமே செய்யாதவர்களும், புழு பூச்சியும் கூடத்தான் – பரமாத்மாவோடு சேர்ந்து விடுவார்கள். அப்படியிருக்க இத்

தனை அனுஷ்டானங்களைச் செய்த இவனுக்கும் அந்த நிலை கிடைத்ததில் விசேஷம் என்ன என்றால், ஒரு விசேஷம் இருக்கிறது. மறுபடியும் அகண்ட வெளியிலிருந்து பரமாத்மா ஸகுண ஈச்வரனாகி லோகங்களை ஸ்ருஷ்டித்து, ஜகத் வியாபாரங்களை ஆரம்பித்து விடுவார். அப்போது அனுஷ்டானம் பண்ணாத மற்ற ஜீவர்களும், இதர உயிரினங்களும் பூர்வ கர்மாப்படி மறுபடி பிறந்துதான் ஆக வேண்டும். அதுவரை பரமாத்மாவில் அவை இரண்டறக் கரையாமல் லயித்துத்தான் இருந்திருக்கும். இப்போது லயம் விலகி மறுபடி ஜன்மா உண்டாகிவிடும். ஸம்ஸ்காரங்களைச் செவ்வனே செய்து சுத்தியானவனோ இப்படிப் புனரபி ஜனனம் என்று மறு ஸ்ருஷ்டியின்போது பூமியில் வந்து விழாமல், பரமாத்மாவோடு பரமாத்மாவாக இரண்டறக் கரைந்தது கரைந்தபடியே இருப்பான்.

பிரம்மசரியம் என்பதிலிருந்து ரொம்பவும் தாண்டி முடிவான நிலைக்கு வந்துவிட்டேன். 'ஒருத்தன் பிரம்மசாரியாக வாழ்நாள் பூரா இருக்கலாமா? கிருஹஸ்தாச்ரமம் வகிக்காமலே ஒரு பிரம்மசாரி ஸன்னியாஸம் வாங்கிக் கொள்ளலாமா?' என்ற கேள்விகள் எழுந்ததால் அதற்குப் பதில் சொல்ல ஆரம்பித்தேன்.

உபநயன காலம்

உபநயனம், குருகுலவாஸம் இவற்றைப்பற்றிச் சொன்னேன். உபநயனம் செய்ய வேண்டிய காலம் பிராமணனுக்கு கர்ப்பத்தைக் கூட்டி எட்டாவது வயசாகும்; அதாவது பிறந்து ஏழு வயஸு இரண்டு மாஸம் ஆனவுடன் பண்ண வேண்டும். க்ஷத்ரியர்கள்பன்னிரண்டு வயது வரை உபநயனம் செய்யலாம். யது வம்சத்தில் பிறந்த கிருக்ஷ்ண பரமாத்மாவுக்கு அப்படித்தான் செய்திருக்கிறது. வைச்யர்கள் பதினாறு வயசுவரை உபநயனம் பண்ணலாம்.

பிராமணர்களுக்கும்கூட எட்டு வயசு lower limit (கீழ் வரம்பு), பதினாறு வயசு upper limit (உச்ச வரம்பு) என்று சாஸ்திரங்கள், போனால் போகிறதென்று அவகாசம் கொடுத்திருக்கின்றன. பதினாறு வயசுக்கு அப்புறம் பூணூல் போடாமல் ஒரு பிராமணப் பிள்ளையை வைத்திருப்பது மஹத்தான தோஷமாகும்!

ஒருவனுக்கு இப்படி வயசுக் காலம் சொல்லியிருப்பதோடு, உபநயன ஸம்ஸ்காரம் என்பதைச் செய்வதற்கே உத்தராயணம் தான் உரிய காலம் என்றும் சொல்லியிருக்கிறது – அதாவது தையிலிருந்து ஆனி முடிய ஸூரியன் பூமியின் வடக்குப் பாதியில் ஸஞ்சரிக்கிற ஆறுமாஸத்திலேயே உபநயனம் செய்ய வேண்டும். உபநயனம் மட்டுமின்றி விவாஹமும் இந்த ஆறு மாஸத்தில்தான் செய்யலாம். இதிலும் வஸந்த காலம் (சித்திரை, வைகாசி)தான் விவாஹத்துக்கு ரொம்பவும் எடுத்தது. அதே மாதிரி 'மாசிப் பூணூல் பாசி படரும்' என்பதாக மாசி மாஸத்தில் பூணூல் போடுவதை விசேஷமானதாகச் சொல்லியிருக்கிறது. தக்ஷிணாயனத்தில் (ஆடியிலிருந்து மார்கழி முடிய) இவற்றைச் செய்வது சாஸ்திர ஸம்மதமல்ல. இப்போது இவற்றுக்கு எவ்வளவு காலம் கடத்தலாமோ அவ்வளவு 'டிலே' செய்துவிட்டுக் கடைசியில் மார்கழி மாஸம் ஒன்று தவிர வேறு எப்போது வேண்டுமானாலும் பண்ணலாம் என்று பண்ணுகிறார்கள்! பலனும் அதற்கேற்ற மாதிரிதான் இருக்கிறது! கலியாணம் என்று ஏதோ ஒன்று பண்ணுகிறார்களே என்று திருப்திப்பட்டு அதை வேண்டுமானாலும் தக்ஷிணாயனத்தில் அனுமதித்தாலும் அனுமதிக்கலாம். (கூடாது தான். ஆனாலும் தொலைகிறது என்று விடலாம்.) உபநயனத்தை ஒரு காலும் தக்ஷிணாயனத்தில் அனுமதிப்பதற்கில்லை. ஏற்கெனவே தக்ஷிணாயனத்தில் உபநயனம் பண்ணியிருந்தால் கூட மறுபடி உத்தராயணத்தில் ஒரு தரம் பண்ணுங்கள் என்று தான் சொல்வேன். கலியாணம், பூணூல் இரண்டையுமே பணம் சம்பந்தப்பட்ட காரியங்களாக்கிவிட்டு இரண்டு செலவும் ஒன்றாகப் போகட்டுமே என்பதால் தங்கள் பெண்களின் கல்யாணத்துக்காகப் பிள்ளையின் பூணூலைத்தள்ளிப் போடுகிற வழக்கம் அதிகமிருப்பதால் இதைச் சொல்ல நேர்ந்தது!

ஐந்து வயஸிலேயே உபநயனம் செய்யும் ஒரு வழக்கமும்

உண்டு. 'அது காம்யோபநயனம்' எனப்படும். 'காம்யம்' என்றால் 'ஓர் இஷ்டத்தை உத்தேசித்தது' என்று அர்த்தம். குழந்தை விசேஷ அபிவிருத்தி அடைய வேண்டுமென்று ஆசைப்பட்டால் இப்படிச் செய்யலாம். ஆனால் இம்மாதிரிச் செய்யாததால் தோஷமில்லை. ஏனென்றால் மந்திரங்கள் நன்றாக ஸ்பஷ்டமாக உச்சரிக்க வருகிற காலத்தில், ஸம்ஸ்க்ருத ஞானம் இரண்டு வருஷமாவது ஏற்பட்டானதற்குப் பிறகு உபநயனம் பண்ணுவதே சிலாக்யமாகப்படுகிறது. அதனால் ஏழு வயசு பூர்த்தியாகி, எட்டாம் வயசில் பண்ணுவதே போதும். (இப்போது முப்பது, முப்பத்தைந்து வயசுக்குக் கல்யாணமாகிறபோதுதான் பூணூலும் போடுவது என்று வந்திருக்கும் தசையில்தான் 'ஐந்து வயசில் பண்ண வேண்டுமென்றில்லை, எட்டில் பண்ணினாலே போதும் என்று சொல்வது எனக்கே ஹாஸ்யமாகத்தான் இருக்கிறது? ஹாஸ்யம் என்று சொன்னாலும் வைதிகப் பிரக்ஞை இருந்தால் வயிறு எரிய வேண்டும்!)

பகவத்பாதாளுக்கு ஐந்தாவது வயதிலேயே உபநயனமானதாகச் சொல்லியிருக்கிறது. பால்யத்திலேயே அலாதி புத்தி சாலித்தனமும், தெய்வ பக்தியும் தெரிந்து, வாக்கு ஸ்பஷ்டமுமிருந்தால் இப்படிச் செய்யலாம்!

உபநயன உதாரண புருஷர்கள்

இரண்டு தெய்வக்குழந்தைகள் மனுஷ்ய ரூபத்தில் அவதாரம்பண்ணினபோது உபநயன ஸம்ஸ்கார விசேஷத்தாலேயே தங்கள் அவதார காரியத்தைப் பண்ணிக் காட்டின என்று நான் நினைப்பது வழக்கம். வேத மதம் நலிவடைந்த போது அதற்கு புத்துயிர் கொடுத்து ஸ்தாபித்த சங்கரரும் ஞானஸம்பந்தரும்தான் அந்தக் குழந்தைகள். ஸம்பந்த மூர்த்தி ஸ்வாமிகளுக்கு பால்யத்திலேயே உபநயனமானதைப் பெரிய புராணத்தில் சொல்லியிருக்கிறது. 'நான்மறை ஞானசம்பந்தன்'

என்று அவரே வர்ணித்துக் கொண்டிருப்பதிலிருந்து நாலு வேதங்களையும் அவர் அத்யயனம் பண்ணினார் என்று தெரிகிறது. ஆசாரியாளுக்கும், ஞானஸம்பந்தருக்கும் ஒரு தரம் கேட்டாலே பாடமாய் விடும். 'ஏக ஸந்த க்ராஹி'கள். அதனால் ஓரிரு வருஷங்களுக்குள் அத்யயனம் பூர்த்தி பண்ணி விட்டார்கள். கற்றுக் கொள்ளாமலே, தாங்களாக ஸகல வித்யைகளையும் தெரிந்து கொள்ளக் கூடியவர், அந்த இருவரும். ஒருவர் (சங்கரர்) பரமேச்வர அவதாரம்; மற்றவர் (ஸம்பந்தர்) ஸுப்ரமண்யரின் அவதாரம். அப்படியிருந்தும் அவர்கள் உபநயன ஸம்ஸ்காரமாகி, காயத்ரீ மந்திர உபதேசம் பெற்ற பின்பே அவதார காரியத்தை விசேஷமாகச் செய்து காட்டினார்கள் என்றால், இது அந்த ஸம்ஸ்காரத்தின் அவசியத்தை ஸாதாரண மனுஷ்யர்களான நமக்கு அழுத்தமாகத் தெரிவிப்பதற்குத்தான்!

ராஜசூடாமணி தீக்ஷிதரென்று ஒரு கவி இருந்தார். அவர், 'காயத்ரீ என்னை அடையு முன்பே ஸரஸ்வதி என்னிடம் வந்துவிட்டாள்' என்று ஒரு ச்லோகத்தில் சொல்லியிருக்கிறார். காயத்ரீ உபதேசம் பெறுகிற எட்டாவது வயசுக்கு முன்பே இவர் கவி பாட ஆரம்பித்து விட்டார். அதைத்தான் இப்படிச் சொல்லிக் கொண்டிருக்கிறார்! ஞான சம்பந்தரும் மூன்றாம் வயசிலேயே 'தோடுடைய செவியன்' என்று பாடினவர்தான். அப்போதே அற்புதங்களைச் செய்ய ஆரம்பித்து விட்டார். ஆனாலும் பூணூல் போட்டுக் கொண்டு காயத்ரீ உபதேசம் வாங்கிக் கொண்டார்; அந்த பலத்தினாலேயே மேற்கொண்டு பெரிய பெரிய காரியங்களைப் பண்ணி வைதிக தர்மத்தை நிலைநாட்டினதாகக் காண்பித்தார் – என்பதிலிருந்து நமக்கெல்லாம் உபநயன ஸம்ஸ்காரத்திலும், அதற்கப்புறம் காயத்ரீ ஜபம் செய்வதிலும் கண்ணைத் திறந்து விட்டிருக்கிறார் என்று தெரிகிறது!

வயசு நிர்ணயத்துக்குக் காரணம்

ஸரஸ்வதி உள்ளே புகுந்தபின் காயத்ரீ புகுவது இருக்கட்டும்; இது எங்கேயோ அபூர்வமாக நடக்கிற சமாசாரம். காமன் உள்ளே புகுவதற்கு முன் காயத்ரீ உள்ளே புகுந்துவிட வேண்டுமென்பதுதான் முக்கியம். அதனால்தான் எட்டு வயசு என்று வைத்தார்கள். காமத்தின் ஆவேசம் ஏற்பட்டு விட்டால் அது மந்திர சக்தி பெற முடியாமல் இழுத்துக் கொண்டு போகும். ஏற்கெனவே பெற்ற சக்தியைக்கூட ஜீரணிக்கிற சக்தி அதற்கு உண்டு. அதனால்தான் பதினாறு வயசுக்கு மேல் சாண் ஏறினால் முழம் சறுக்குகிற நிலை ஏற்படுவதற்கு ரொம்பவும் முந்தியே, காயத்ரீயை நன்றாக ஜபித்து ஜபித்து அதில் ஸித்தி அடைந்து விடும்படியாக வயசு நிர்ணயம் செய்திருக்கிறார்கள்.

இதொன்றையும் நாம் ஸீரியஸாக எடுத்துக் கொள்வதேயில்லை. தண்டத்துக்குச் செய்கிறோம். அடியோடு விட்டு விடுவதற்குத் துணிச்சல் இல்லாததாலேயே காலம் தப்பி, முறை கெட்டு, 'ஏதோ செய்தோம்' என்கிற பொய்த் திருப்திக்காகப் பண்ணுகிறோம். இதைவிடத் தைரியமாக நாஸ்திகமாக இருந்துவிட்டால்கூடத் தேவலை; அவனுக்கு ஒரு 'கன்விக்ஷ'னாவது (கொள்கையுறுதியாவது) இருக்கிறதல்லவா என்றுகூடத் தோன்றுகிறது.

பாலப் பிராயத்திலேயே காயத்ரீயை ஜபிக்க ஆரம்பித்து விட்டால் பசுமரத்தாணியாக அது பதியும். காயத்ரீயானது முக்கியமாக mental power (மனோசக்தி), தேஜஸ், ஆரோக்கியம் எல்லாவற்றையும் அபரிமிதமாகத் தரவல்லது. இந்த ஜபத்தாலேயே குழந்தைகளுக்கு நல்ல concentration (சித்த ஒருமைப்பாடு), புத்தி தீக்ஷண்யம், சரீர புஷ்டி எல்லாமும் உண்டாகும். பிற்பாடு காமம் தெரிந்தாலும் அது ஒரேயடியாக இழுத்துக் கொண்டுபோய், புத்திக் குறைவிலும் சரீர அசுத்தியிலும்

விடாதபடி பெரிய கட்டுப்பாடாக இருக்கும். பிரம்மசர்ய ஆச்ரமத்தில் இவன் வீர்யத்தை விரயம் பண்ணாமல், நல்ல பிரம்ம தேஜஸோடு, அறிவாளியாகவும், குணசாலியாகவும், அடக்கம் முதலான நன்னடத்தைகளோடும், தெய்வ பக்தியோடும், ஆத்ம ஸம்பந்தமான விஷயங்களில் பிடிமானத்தோடும் இருப்பதற்கு பால்யத்திலேயே காயத்ரீ அனுஸந்தானம் பண்ணுவது பெரிய ஸஹாயம் செய்யும். தங்கள் குழந்தைகளுக்கு இத்தனை நன்மைகளையும் ஒரு காரணமுமில்லாமல் இக்காலத்துப் பெற்றோர்கள் தடுத்து வைத்துக் கொண்டிருக்கிறார்கள்.

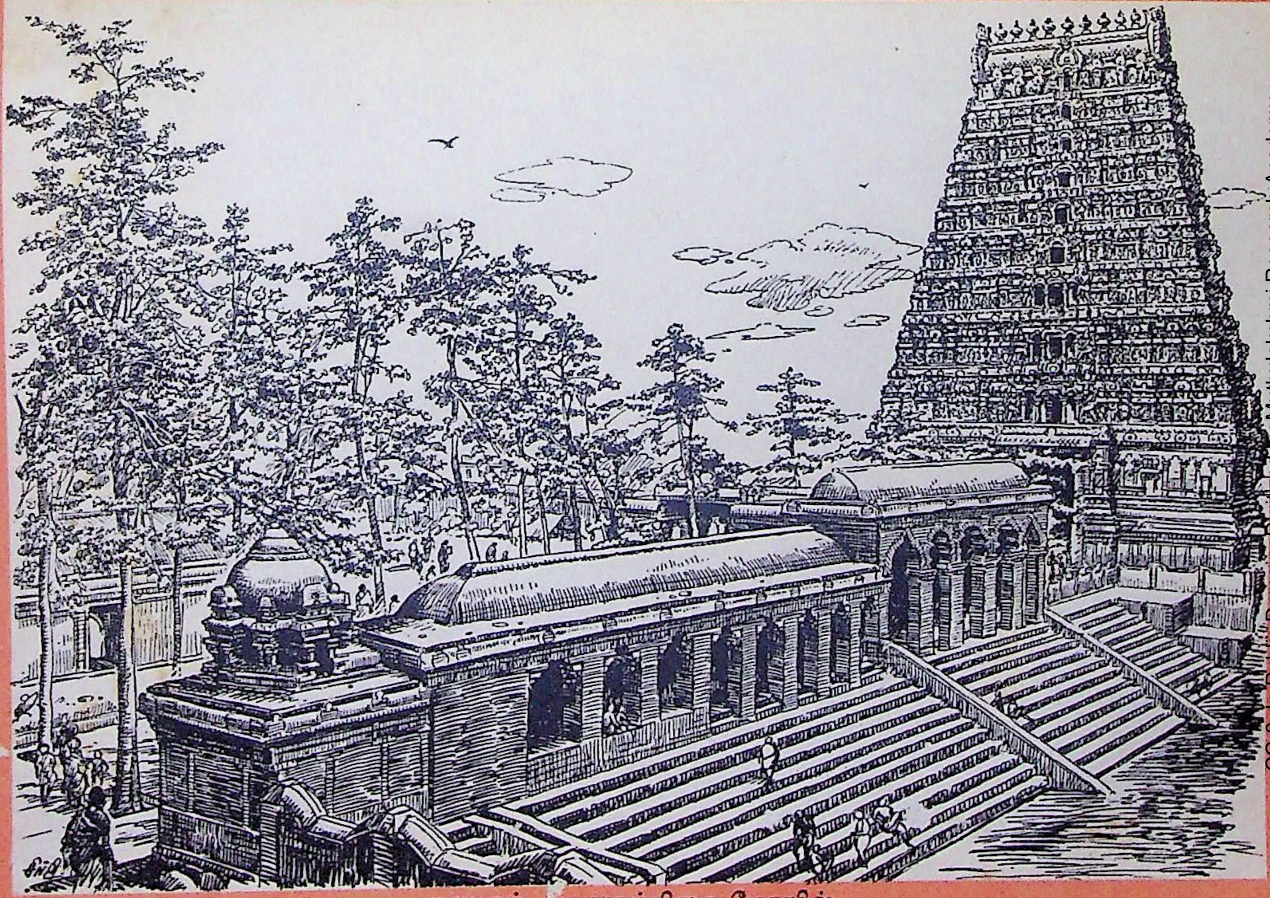
காயத்ரீ ஜபம், வேத அத்யயனம், இதர வேதாங்கங்களைப் படிப்பது, பிக்ஷை எடுப்பது, குரு சிசுருஷை, நடுவே பிரம்மசரிய ஆச்ரமத்தில் செய்ய வேண்டிய விரதங்கள் இவற்றை முடித்து நல்ல யௌவனத்தை அடைந்தவன் ஸமாவர்த்தனத்தோடு குருகுல வாஸத்தைப் பூர்த்தி பண்ண வேண்டும். பிறகு காசிக்கு யாத்திரை சென்று வர வேண்டும். காசி யாத்திரை முடித்துத் திரும்பியவுடன் கல்யாணம் பண்ணிக் கொள்ள வேண்டும். ஸமாவர்த்தனத்துக்குப் பிறகு விவாஹம் வரையில் – அதாவது ஒருவன் காசி யாத்திரை போய் வரும் கட்டத்தின்போது – அவனுக்கு 'ஸ்நாதகன்' என்று பெயர். இக்காலத்தில் 'கான்வகேஷன்'தான் ஸமாவர்த்தனம்! கல்யாணத்தில் காசி யாத்திரை என்று ஒரு கூத்து நடக்கிறது!

இதற்கப்புறம் விவாஹம் என்பது. அதுவும் நாற்பது ஸம்ஸ்காரங்களில் ஒன்று!

அடுத்த புத்தகத்தில்...

வேதம் என்கிற தலைப்பின்கீழ்க் கட்டுரைகள் தொடர்கின்றன.

மாயூரம் அபயாம்பிகை கோயில்